

7–8

rozsévač rozsievač

júl/august–červenec/srpen
2019
ročník 88

Časopis bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Žiadnemu človeku som nevzal život

Ochrana života

O světle

JA SOM HOSPODIN, TVOJ BOH

„Nezabiješ“ (Ex 20, 13).

Konferencia pre pracovníkov s mládežou

Konferencia pre pracovníkov s mládežou sa konala 28.3. – 31.3. 2019 v Žiline v Dome odborov. Už od začiatku týždňa bol v Žiline celý KPM tím a všetky jeho zložky, ktoré mali na starosti konferenciu po stránke obsahovej aj vizuálnej. Vŕtalo sa, rezalo, požičiavalo, modlilo, nosilo, vešalo, chystalo..., až prišiel štvrtok večer a konferencia sa začala. Témou bolo dozviedieť sa čo najviac o nepriateľovi, jeho taktikách a pozerať sa na Krista, ktorý je víťaz. **Stáli sme tvárou tvára našim bojom a nepriateľovým taktikám, ale aj tvárou tvár nášmu Spasiteľovi a tomu, čo znamená stáť na víťaznej strane.** Hlavné témy boli o kontraste, preto Dave Patty hovoril o Zlodejovi a Dobrom pastierovi, Dan Hash o Fake verzu originál, Richard Nagypál hovoril o Žalobcovi verzu Spasiteľovi, Jancí Máhrik a Majo Cabadaj spolu hovorili o Otcovi lži a Ježišovi ako pravde, Katarína Pončáková, ako riaditeľka KPM, hovorila o Vrahovi verzu Chlebe života a Dan Hash o Revúcom levovi a Obetnom baránkovi. Hovorilo sa o tom, že sme vo vojne, že žijeme na nepriateľovom území, že zlý nebojuje férovo a že ak slúžiš, budeš terčom špeciálneho protiodboja.

Hlavne sa však hovorilo, že v Kristovi máme moc zvíťaziť a že Boh je ten, ktorý už zvíťazil. V ponuke bola aj široká paleta seminárov o službe, špeciálne službe iGenerácií, o duchovnom boji o chlapskom učenictve, o čistote, sabate, depresii a duševnom zdraví, o nejednotách v tíme či o hanbe. Okrem toho sme mali špeciálny čas s Bohom, na ktorý bol vyhradený čas dve hodiny. Mali sme počúvať, modliť sa, písat si a to kdekoľvek sme si vybrali, či v priestoroch kaplnky na KPM alebo v KPM kaviarni, či na lavičke v parku, v chladnom tichu kostolov alebo v kaviarni, kde je šum. Bol priestor aj na stretnutie v tínoch a prvýkrát bolo KPM - EXPO - bol to priestor, kde sa ľudia mohol dozviedieť o nových príležitostiach k službe, získať inšpiráciu pre mládež, či rôzne stánky s hand made tvorbou.

Konferencia bola plná mladých ľudí a v takom duchu aj prebiehala. Mali sme mobilnú aplikáciu a hlavné programy sa začínali interaktívne za pomoci najnovších technológií, ktoré boli využité rozumne a pri-

Tvárou v tvár KPM 2019

niesli nielen zábavu, ale pomohli aj pozornosti poslucháčov. No a samozrejme, nezabudli sme ísť ani voliť nášho nového prezidenta! Niektorí, ktorí spali v škole, možno aj v pyžame a papučiach.

Rachel Orvošová

Obsah

Konferencia KPM 2019 Tvárou v tvári.....	2
Žiadnemu človeku som nevzal život.....	3
Šesté prikázanie – Nezabiješ.....	4
Deset velkých svobod	
Co s tím dnes?	
Ochrana života.....	5
Varuje, aby připravil, ne vyděsil	
Boží přízeň vede k nebezpečnému životu.....	6
Co s chybami, které jsi udělal?	
Ovšem, Bůh to nenechel jen tak!	
Bratr Dr. Denton Lotz odešel na věčnost.....	7
ON je cesta	
M1 Školenie pre tímy zakladajúce zboru.....	8
Odhodlání a víra našich sester.....	9
QUO VADIS.....	10
Malý krok – dalekosiahly dosah	
Jdeme o krok dál.....	11
Recenzie	
Cokoliv Bůh činí, zůstává na věky.....	12
Obdarované milostí.....	13
Spomienky.....	14
Zeptali jsme se za vás.....	16
Radio 7	17
Nechce se mi poslouchat.....	18
Srdce mámy	
Detský časopis Dúha.....	19
BTM – 50 let odboru sester BJB	
Redakčné oznamy	
Vetešník.....	20
Pastyř nebo honák?	
Viditeľné Slovo	
Bratr kazatel Jan Pospíšil se dožívá 75 let.....	21
Moji susedia a ja	
Námorník a loďka.....	22
NOEMI	
Moje otravná máma	
Inzercia / Redakčné oznamy	
Výzva pro vás	
Sto let spolu – Sto svědecství o Kristu.....	23
Zveme všechny pěstouny	
O. Betko: Šťastný človek.....	24

rozsievac • rozsévac Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Predsedu Redakčnej rady: Ján Szöllőss

Šéfredaktorka: Marie Horáčková

Redakčná rada: S. Baláz, D. Jerskávová, M. Jersák, M. Kešjarová, R. Orvošová, L. Podobná, E. Pribulová

Grafická konceptcia časopisu: Ján Boggero

Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, L. Miklošová, E. Pribulová

Redakcia a administrácia: Bratská jednota baptistov,

Rada SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava,

tel./fax +421 902 815 188. E-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka.

Cena výtlačku: Odberatelia v SR: predplatné 16,50 € na rok (cena jedného výtlačku 1,50 €) + poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbytočne: 3,-€ za kus a rok, jednotlivci: 5,6 € za kus a rok

Odberatelia v ČR: Predplatné 430 Kč (cena jednoho výtisku 39,-Kč) +poštovné, prvpredplatiteľia majú počas celého roka zľavu 50 % na predplatnom (nie na poštovnom). Poštovné - zbytočne: 102,-Kč za kus a rok, jednotlivci: 39,- Kč + 252,-Kč poštovné za kus a rok.

Zahraniční odberatelia: predplatné 16,50 €, poštovné 29 €.

SR: IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. Var. symbol: 888, ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, var. symbol 911 840

Platby zo zahraničia: Názov účtu: Rozsievac – časopis Brat. jed. baptistov Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Objednávky: ČR: BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; SR: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 821 05 Bratislava

Uzávierka obsahu čísla 7–8/2019: 12. 6. 2019

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava, náklad 1300 ks.

SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusejú vyjadrovať názor redakcie. Všechny články prechádzají posouzeniem Redakčnej rady a ne všechny sú uverejnené.

Richard Nagypál

„Žiadnemu človeku som nevzal život, preto sa ma toto prikázanie netýka,“ hovorie vame. „Kedže Boh je autorom života, len on má na neho právo, preto sa vrah stavia do pozície rovnej Bohu,“ vysvetlujeme svoje stanoviská.

To je dôvod, prečo vrah a samovrah sa stavia do pozície stvoriteľa, nie stvorenstva. Samovrah je dokonca vinný aj z rúhania, pretože tvrdí, že život je príliš zlý na to, aby bol reformovaný. Všetci ostatní kriminálnici sú v porovnaní s ním „chvályhodní“.

Podporujeme právo na život, spolu s Kalvínom hovoríme, že bezpečie života všetkých je zverené do starostlivosti všetkým.

„My by sme nikoho nezabili, to je prikázanie pre ľudí, ktorí nepoznajú Krista.“

A tak sa s opovrhnutím pozeráme na tých, ktorí sa voči tomuto prikázaniu previnili bez toho, aby sme si boli vedomí, že my sami sme

v nebezpečenstve byť vinními. Slová tohto prikázania totiž priamočiaro režú do našich sŕdc, do našich zborov, do našich bohoslužieb a konfrontujú nás v jadre nášho bytia. Hovoria totiž, že sa v človeku nemá ubýať nič živé.

Nielen život fyzický, ale život! Ak všetko to dobré, čo bolo vložené do truhlice svojej duše, všetky hrivny a charizmy a obdarovania, Bohom dané talenty ostanú ležať zasypané pod smetiskom premárneného času, lenivosti alebo strachu, sme vinní vrahovia Života v nás. Na pozemských vrahov hľadíme ako na vydedencov ľudskej

Žiadnemu človeku som nevzal život

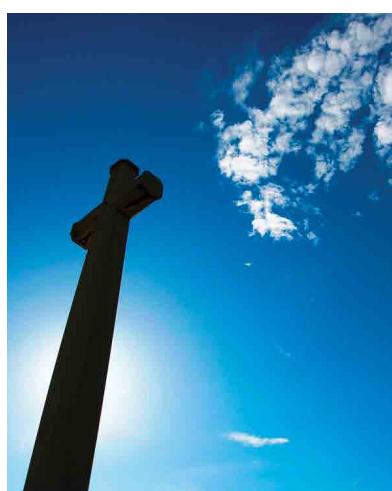
spoločnosti, ktorí dokázali zmaríť život iného človeka, ale slovo „*nezabiješ*,“ platí pre každú zborovú hodinu, každú KDZ, každé stretnutie staršovstva a každý rozhovor, keď kvôli strachu zastavujeme, spomaľujeme alebo odmietať Božie zmeny, nápady, plány a vedenie.

Niekto teológovia stredoveku hovorievali, že v deň súdu bude hodnotený náš život práve podľa tohto prikázania – čo všetko som mohol urobiť a neurobil som. Čo všetko bolo vložené do mojej duše a ja som to nechal ležať, nedotknuté. Koľko Božích stôp som podupal mojimi. Koľko myšlienok, nápadov, potrebných zmien som zabil svojou pasivitou. Ježiš povedal, že je Život (J 14, 6).

Čím viac prebýva v nás, tým viac sme citliví na to, čo okolo nás umiera. Čím si v živote bližíme k Bohu, tým si citlivejší pre všetkých na okraji. Ako kráčaš týmto svetom, nebudú prekážkou poctivým snahám v živote ľudí naokolo, nebrzdí rozlet ideálu mladých v cirkvi, pomáhaj im rozdúchavať nadania a talenty, dovoľuj robiť chyby.

Na konci života nebudem ľutovať to zlé, čo sme urobili, ale to dobré, čo sme mohli urobiť.

Obyčajný deň tvorí milión mikropríbehov. Bud k nim pozorný.

**Pokud křesťané páchají zlo, protiví se vůli Ježíše Krista, Boha...
Křesťanství říká, abyste nezabíjeli,
ale odpouštěli.**

Šesté přikázání

Starozákonné texty:

Nezabiješ! (Ex 20, 13)

Nezabiješ! (Dt 5, 17)

Novozákonné texty:

„Slyšeli jste, že bylo řečeno otcům: Nezabiješ! Kdo by zabil, bude vydán soudu. Já však vám pravím, že již ten, kdo se hněvá na svého bratra, bude vydán soudu. Kdo sníže svého bratra, bude vydán radě. A kdo svého bratra zatracuje, propadne ohnivému peklu“ (Mt 5, 21 – 22).

„Počuli ste, že otcom bolo povedané: Nezabiješ; kto by však zabil, prepadne súdu. Ale ja vám hovorím: Každý, kto sa hněvá na brata, prepadne súdu, a kto by bratovi povedal: Hlupák! - prepadne najvyššiemu súdu; kto by mu však povedal: Blázon! - prepadne ohnivému peklu“ (Mt 5, 21 – 22).

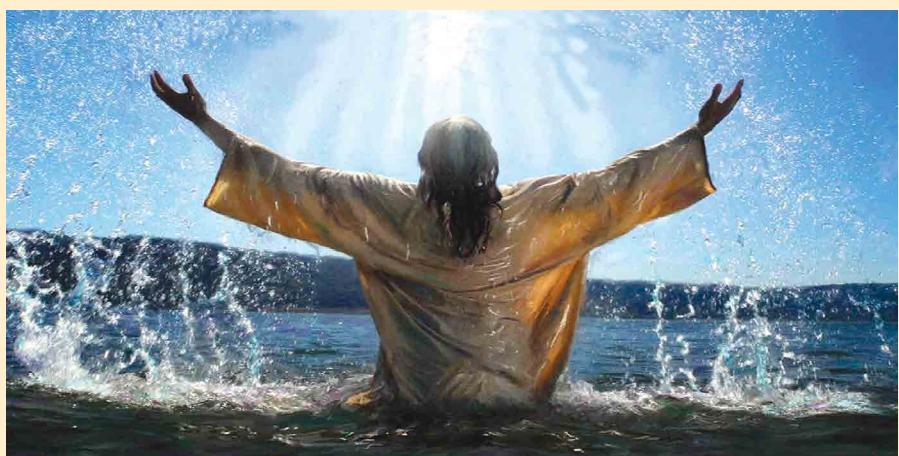
JÁ JSEM Pán, tvůj Bůh, nebudeš zabíjet!

Nemusíš jednat s druhými jako s konkurenty, které musíš předstihnout, kteří se ti musí podřídit, které musíš „vyřídit“ pracovně, politicky nebo osobně. Takové jednání není znamením síly a zdatnosti, ale slabosti a strachu. Já, všemohoucí Bůh, chci být tvým ochráncem. Můžeš přece pomoci svému bližnímu žít!

Deset velkých svobod

Chtěl jsi, Pane, abych žil pro svého bližního. Ale já jsem se dostal do zhoubného konkurenčního boje s lidmi kolem sebe. Vždy jsem měl podezření, že by mě mohli druzí předběhnout: přelstít mne, zkazit moje naděje, zmařit můj životní úspěch. Nyní již prostě nemohu dosáhnout klidu a žiji mezi lidmi, kteří jsou na tom právě tak. Boj všech proti všem je stále vražednější! Zasloužili jsem si, Pane, abys nás nechal zahynout v nenávisti a nedůvěře a abychom Tě ztratili na věky. Neumíme si sami pomoci, Pane; buď nám však milostiv a dej, ať opět žijeme spolu v míru.

Co s tím dnes?

Šesté
přikázání:

„NEZABIEŠ!“

Zavinil jsem něčí smrt? Zahubil jsem nenarozený život, radil jsem k tomu nebo pomáhal? Poškodil jsem někoho duševně nebo tělesně?

Dopustil jsem se morální vraždy pomlouváním a odsuzováním člověka, skupiny lidi nebo nějakého díla?

Nejsem lehkomyslný v péči o své zdraví? Chovám se na silnici tak, abych neohrožoval sebe ani jiné? Poskytuji hmotnou a duševní pomoc chudým, utlačovaným, pokoušeným, ohroženým? Nechává mne cizí nouze lhostejným?

Jsem ochotný k oběti?

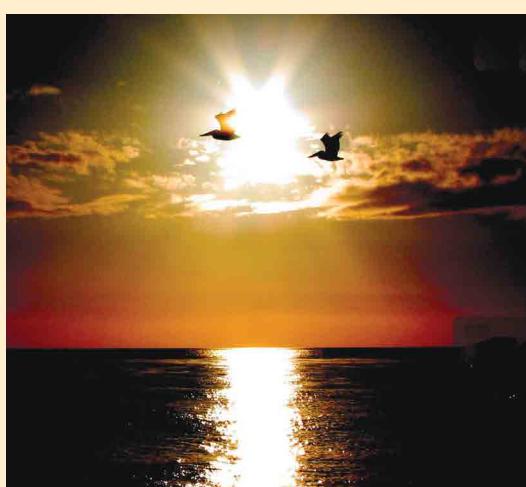
Miloval jsem vždy v každém člověku - i ve svém protivníku - Krista? Jsem uzavřený, lhostejný, bez lásky, urážlivý, nevděčný v myšlení a činech?

Byl jsem vždy připravený učinit první krok ke smíření?

Dával jsem místo nenávisti a myšlenkám na pomstu?

Pěstoval jsem v srdci zášť, hněv, odpór proti komukoliv?

Jsem prudký?

Ochrana života

Život a zdravie patria k najvyšším hodnotám na tejto zemi. Jedného neskorého večera nás doma znepokojila hrozná správa. Mladý riaditeľ školy, v ktorej som bol zamestnaný, práve tragicky zahynul! Smrť muža v najlepších rokoch, manžela a otca dvoch detí ma hlboko zasiahla. Do nášho kolektívu prišiel z vojenskej posádkovej hudby. Bol priateľský, zhovorčívý a ambiciozny. Stal sa kapelníkom mestskej dychovej hudby a neskôr aj riaditeľom našej školy. V kolektíve bol oblúbený a nikto ani netušil, že by mohol prežívať nejaké vážne problémy. Vždy, keď niekto zomrie v našom okolí, hlboko sa nás to doma dotýka, lebo nevieme, ako bol pripravený na večnosť a na stretnutie s Bohom. Máme len jeden život a svojimi často nerozvážnymi rozhodnutiami si ho môžeme skrátiť alebo aj celkom zničiť.

Účelom Božieho prikázania „**Nezabiješ!**“ je ochrana ľudského života a jeho zachovanie pre večnosť. Ochrana nielen pred samotným skutkom vraždy, ale aj pred všetkým, čo k tomu vedie...

Životu škodí napríklad nenávist, zlomyseľnosť, zlé, jedovaté slová, zlé postoje a ešte mnoho ďalšieho. Neraz to dokáže uhasiť každé nadšenie, zničiť nádej a dovest človeka do depresie. Na druhej strane zase naopak - dve slová: „Vzkriesený Ježiš“ navždy zmenili svet a otvorili cestu do nového veku. On povedal: „Ja som vzkriesenie a život, ten, kto verí vo mňa, aj keby zomrel, žiť bude“ (J 11, 23). Alebo: „Slová, ktoré vám hovorím, sú duch a sú život“ (J 6, 63). Oproti všetkému, čo ničí život, Ježiš priniesol a ponúka to, čo život podporuje, rozvíja a napĺňa. **Na ktorú stranu sa postavíš?**

S hlbokou vďačnosťou si môžem spomínať, že pred mnohými rokmi som sa mohol postaviť na stranu života. Stalo sa to vtedy, keď som sa rozhadol Ježiša Krista priať za svojho Pána.

Ked si doma s manželkou spomínali, že kde by sme dnes boli, keby nie týchto životných rozhodnutí, uvedomujeme si, koľko úžasnej pomoci a koľko dobrého sme za tie roky zakúsili. Bolo to vďaka Božej starostlivosti o nás. Ked však vidím, koľko trápenia a bolestí, ktorým by sa dalo vyhnúť, musia prežívať mnohí ľudia okolo nás, zo srdca by som všetkým prial, aby skúšili život, ktorý ponúka Boh prostredníctvom svojho Syna Ježiša Krista. Aby mnohí nemuseli predčasne zomierať a **aby bolo viacej nádeje na lepšiu budúcnosť a večný život.**

Lubomír Počai

Varuje, aby nás připravil, ne vyděsil

Tohoto dne Titus kompletne oblehl Jeruzalém. Nikdo nemohol dovnitř a nikdo nemohol ven. O generaci dříve řekl o této době Ježiš: **Když uvidíte, že Jeruzalém obklíčují vojska, tu poznáte, že se přiblížila jeho zkáza. Tehdy ti, kdo jsou v Judske, ať uprchnou do hor, kteří jsou v Jeruzalémě, ať z něho odejdou, a kteří jsou po venkově, ať do něho nevcházejí** (Lk 21, 20-21).

Lze předpokládat, že ti, co se řídili tímto přikázáním, byli ušetřeni, a ti, kteří se jím neřídili, i když to byli dobrí lidé, v obležení zahynuli.

Z toho vyplývá několik věcí: Za prvé, člověk nemůže na něčem lpět příliš dlouho, i když je to dobrá věc. Za druhé, Bůh dovoluje, aby se staly věci, které sám určil – v tomto případě, aby byl zničen Jeruzalém – když už neslouží zamýšlenému záměru.

Některí věřící zastávají názor, že i přes varování před problémem, který vidíme kolem nás, není potřeba na něj reagovat. Vše, co musí udělat, je nečinně sedět, být věrný a čekat na to, až příde Stvořitel a vyrve je ze spárů nepřítele.

Kromě toho, Bůh přece nedovolí, aby se Jeho lidu stalo něco špatného. Ale co když jsou takoví lidé umínění?

Jde o to, že vysvobození není zalo-

ženo pouze na víře v to, co říká Stvořitel; někdy se od nás vyžaduje, abychom jednali podle toho, **co nám nařídil**. V první řadě se od nás očekává, že se odvrátíme od čehokoliv, co je proti Jeho vůli, což ve stručnosti znamená, že musíme činit pokání. Existují také doby, kdy se musí udělat praktické věci. Například, co by se stalo prvorizeným Egypta, kdyby jejich otcové slyšeli Hospodinovy instrukce, věřili jim, ale ve skutečnosti by nezabilí beránka a nepotřeli jeho krvi večeře? Co by se stalo s lidstvem, kdyby Noe slyšel varování před tím, co přichází a přijal Hospodinovy instrukce, ale nepostavil archu tak, jak měl? A co se stane s mnoha věřícími, kteří nejdříjí podle

toho, co Bůh říká? Věřím tomu, že varování, které dával Ježiš těm, kteří měli zažít obležení Jeruzaléma, je neměla vyděsit natolik, aby byli neschopni nějaké reakce, ale měla je ušetřit zničení a připravit je na to, aby fungovali. Věřím, že Pán Bůh to dělá podobně i dnes. Varuje nás před hrozícími zkouškami, ne aby nás vyděsil, ale aby nás připravil, abychom byli vybaveni tak, že budeme schopní fungovat v našem záměru pro tyto poslední dny. I když musíme být prakticky připraveni, nemáme být připravou posedlí, dělat všechno možné proto, abychom přežili. Měli bychom se připravovat tak, jak můžeme, v rámci našich možností, abychom fungovali, abychom mohli nadále dělat to, k čemu jsme byli povoláni. To znamená být světlem uprostřed temnoty. Ti následovní, kteří uvěřili Mesiášově varování a utekli z Jeruzaléma, to neudělali proto, aby se skryvali a aby se o nich už nikdy neslyšelo. Byli ušetřeni, aby i nadále mohli být Jeho svědky, a tak to má být i s námi.

Věnujme pozornost tomu, co říká Bůh, abychom byli připraveni projít každou bouří, která nám přijde do cesty, abychom poté mohli nadále pokračovat v práci, kterou nám dal.

Bill Cloud, Shoreshim Ministries

Boží přízeň vede k nebezpečnému životu

Anděl Gabriel přišel k Marii, Ježíšově matce, a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená“ (Lk 1, 28 – 29).

Myslím, že **Marie** byla zaražená, když k ní anděl promluvil, protože znala dějiny svého lidu. Věděla, co se stalo Izraelcům, kteří získali Boží přízeň. Jejich život byl opravdu požehnaný, ale ne vždy přijemný. Vzpomeňte si na tyto příklady: **Ábel** získal Boží přízeň skrze svůj obětní dar. Ale jeho bratr **Kain** na něj žárlil, protože jeho si Hospodin neoblíbil – a Ábel za to zaplatil životem.

Noe také získal Boží přízeň. Žil spravedlivým životem mezi zlým pokolením a byl ušetřen ničivé povodně. Ta však smetla i veškeré jeho pohodlí. Příběh o postavení archy není

dětskou pohádkou, nýbrž smutným vyprávěním o soudu nad celým světem. Ačkoliv Noe se svou rodinou přežil, ztratili vše, co jim bylo drahé.

I **Lot** získal Boží přízeň a unikl soudu nad Sodomou. Hospodin ho vysvobodil z města, na něž se valila strašlivá zkáza. Ale při útěku Lot také ztratil vše, co mu bylo drahé, včetně své ženy.

Josef získal Boží přízeň a Hospodin mu žehnal prorockými sny. Ale dar, který značil Boží přízeň, zároveň rozlobil Josefovy blízké.

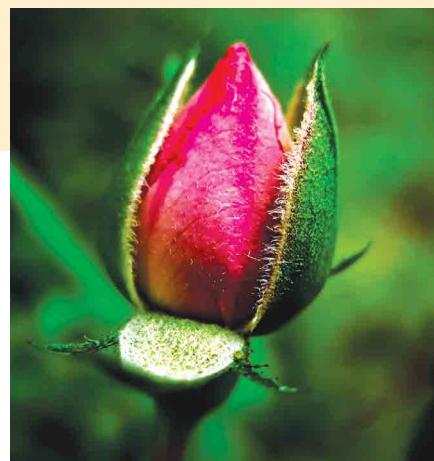
Boží přízeň je nebezpečná – a Marie to věděla. Židovské Písmo to ukazovalo jasně příběh za příběhem: Hospodinova přízeň může být doprovázena nebezpečím, strastmi, útiskem, pronásledováním, bolestí a utrpením. Je smutné, že mnoho amerických církví to nebere na

vědomí. Spousta kazatelů učí, že Boží přízeň znamená žít bohatý, úspěšný život s pěkným autem či domem, žádné pronásledování, žádné obtíže, ale život stále na vrcholu.

Marie tomu rozuměla lépe a odrazilo se to v její odpovědi Gabrielovi: „**Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova**“ (Lk 1, 38).

Takto chci také reagovat! Ať je Boží přízeň jakkoli nebezpečná, nechci ji vyměnit za jednoduchý, pohodlný život. Nechci žít bez nesnází, znamená-li to minout Jeho přízeň.

Gary Wilkerson

Co s chybami, které jsi udělal?

„Bůh smazal dlužní úpis, kde byly uvedeny všechny předpisy, jimiž jsme se neřídili. Odstranil ten zápis s jeho předpisy a přibil jej na kříz“ (Ko 2, 14).

Ty i já to občas prošívaheme. Život křesťana je svobodný od viny, ale ne od chyb. S touto skutečností se Bible nijak netají. Selhání svých hrdinů přiznává až s trapnou poctivostí. Po potopě Bůh svět zachránil prostřednictvím Noeho – a ten se pak opil, odhalil a všechno to pokazil. Možíš provedl děti Izraele Rudým mořem, vyvedl je do svobody – a přece se kvůli vlastnímu vzteknu nedostal do Zaslíbené země. Bible nám vypráví příběh krále Davida, muže podle srdce Božího – a ten měl potom aférku a zosnoval zavrždění muže té ženy, aby mu na to nepříšel. Bůh si je naší křehkosti vědom. Kdyby si používal jen dokonalých lidí, byla by Bible náramně kratičká knížka. Jenže on má na ty naše přehlapy řešení: **milost**. Bible říká: „Bůh smazal dlužní úpis, kde byly uvedeny všechny předpisy, jimiž jsme se neřídili. Odstranil ten zápis s jeho předpisy a přibil jej na kříz“ (Ko 2, 14). Podíváš-li se na všechna ta selhání v Písmu, získáš jasný obraz. Ty i já – stejně jako hrdinové Bible – jsme trofeje Boží milosti. Tvým nejpřednějším svědecem pro okolní svět není všechno to, co konáš pro Boha, nýbrž to, jak jednáš s chybami, které jsi udělal. Jsi sklízený, nebo se raduješ v Boží milosti? Lidé se nechtějí setkat s Bohem, pro něhož jsou triumfem lidská selhání; chtějí se setkat s Bohem, který umí přetvářet zborcený lidský život. **Na Boží milosti není úžasná jen jeho odpouštějící moc, nýbrž síla, kterou nám dává pro nový začátek.**

A právě tuto sílu nám Bůh dává, když se stáváme triumfem Jeho milosti.

R. Waren

*„Spolu s Kristem som ukrižovaný a nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus“
(Gal 2, 20 a)*

Ovšem, Bůh to nenechal jen tak!

Jmenuji se Ivo Pospíšil a ve zkratce bych vám rád popsal moji cestu k Bohu. Jsem z křesťanské rodiny a podle toho jsem byl také vychováván.

Každou neděli pěkně do besídky, poslechnout si tetu či strejdu, jak povídají nějaký biblický příběh a samozřejmě po týdnu vidět svoje kamarády. Tento stereotyp trval zhruba do mých devíti let. V devíti letech jsem začal aktivněji hrát fotbal za Šumperk, do té doby jsem hrával za Vlkýřovice, dá se říct jen tak pro sstrandu. No a s fotbalem přišly zápasy. Ty se někdy hrály v sobotu, ale většinou v neděli, což nabourávalo „shromanka“.

A já jsem jako mladý kluci se snem stát se fotbalistou, poctivě objízděl všechny zápasy a sbor jsem prostě odsunul na druhé místo. Časem bylo vidět, že mi v oblasti sportů bylo dáno opravdu dost a o to víc jsem se snažil dosáhnout mého sna. A nejspíš jsem byl schopen obětovat spoustu věcí proto, abych toho dosáhl. Mamka mi říkávala, že bych si to měl trochu ujasnit, ale já, mladý egoista, tyto rady vcelku úspěšně ignoroval.

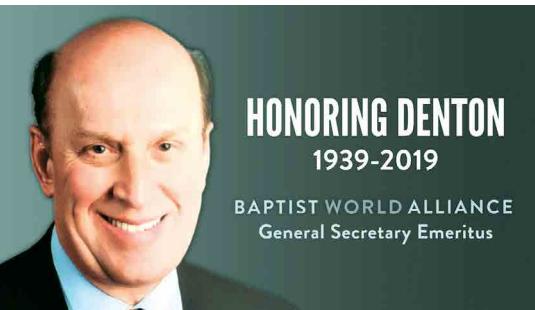
Ovšem Bůh to nenechal jen tak. Vnímal jsem spoustu různých impulsů, že bych měl žebříček mých priorit přehodnotit, ale prostě jsem je ignoroval a muselo dojít až na to, že Bůh sáhl na moje zdraví. A kvůli tomu jsem musel skončit s fotbalem.

V tento moment jsem se obrátil k Bohu a začal jsem Ho víc hledat. Pochopil jsem, že moje cesta není být profi fotbalistou, ale žít s Bohem a věřit, že pro mě má lepší plán.

Díky Bohu, že si mě přitáhl k sobě zpátky – i když to nebyla lehká cesta. Nyní jsem čerstvě pokřtěn a pokračuji v budování mé víry.

Ivo Pospíšil ml., Šumperk

Během měsíce května přišla nečekaná, překvapující i smutná zpráva pro celou širokou rodinu Světového svazu baptistů.

Ve čtvrtek dne 23. dubna 2019 odešel na věčnost ve věku 80 let bratr Rev. Dr. Denton Lotz, emeritní generální tajemník Světového svazu baptistů.

I do České republiky přišla výzva, abychom uctili jeho památku, navázali na jeho odkaz a modlili se za jeho nejbližší rodinu. S milým bratrem Dentonem Lotzem jsem se potkal poprvé v sedmdesátých letech v Baptistic-kém teologickém semináři v Rüschlikonu, Švýcarsku, kde sloužil jako profesor misie a homiletiky. Také tam byl iniciátorem založení Letního teologického semináře (SITE) pro pastory a vedoucí bratry z tehdejší „východní“ Evropy. Již tehdy mě zaujal nejen sílu své osobnosti, ale i uměním přiblížit se k nám, teologicky „nevzdělaným“ studentům z komunistických zemí.

Bratr Denton Lotz pak od roku 1988 sloužil téměř dvacet let jako Generální tajemník Světového svazu baptistů.

V tomto období byl členem mnoha dalších světových organizací, vynikal jako neúnavný ochránce lidských práv a bojovník za náboženskou svobodu. V letech 1999 až 2009, kdy jsem sloužil jako tajemník Výkonného výboru BJB v ČR a byl také členem Generálního koncilu SSB, jsem měl možnost praví-

Bratr Dr. Denton Lotz odešel na věčnost

delně se s ním setkávat. Měli jsme opravdu pěkný, velmi přátelský vztah.

Od počátku jsem vnímal i jeho zvlášť srdečný vztah k českým baptistům. Již v sedmdesátých letech i později, dříve než se pak ujal své funkce tajemníka, navštívil vícekrát Československo.

Vždy se zjevnou úlohou - mapovat potřeby, hledat zdroje a přinést pomoc. K našemu přátelství přispěla nejen moje účast na zasedání Generálních koncilů SSB, ale také to, že během mé služby se v Praze konala čtyři vrcholná baptistická zasedání - dvakrát Generální koncil EBF (Evropské baptistické federace), jednou Generální koncil EBM (Evropské baptistické misie) a nakonec i Generální koncil SSB v roce 2008.

Vzpomenu jen na několik milých chvil s bratrem Lotzem. Když jsme se již zdálky zdravili v roce 2000 v Melbourne, Austrálii, těsně před zahájením zasedání Generálního koncilu, volal dost nahlas, aby to všichni slyšeli: „Češi už jsou tady, zasedání může začít!“ To prozrazovalo bratrův smysl i pro humor, který ho nikdy neopouštěl.

Vzpomínám na všechny úžasné projevy bratra Lotze na fórech EBF i BWA.

Obdivoval jsem jeho paměť, a to na čísla, statistiky, jména, místa, neskutečný přehled o všem dění ve Světovém svazu.

Jakoby všechno stále nosil ve své mysli, ve svém srdci, na svých modlitbách.

Vzpomínám na situaci, kdy jsem ho vezl autem za službou v našem sboru v Jablonci. Byl unavený, záhy mi na místě spolujezdce upadl do hlubokého spánku. Až dodatečně jsem měl „husí“ kůži z jeho neskonale důvěry. Když jsem jej pak uváděl před službou kázáním, nemohl jsem říci nic jiného než to,

že bratr Lotz nešel ve svém životě cestou seberealizace, ale cestou sebezapření. V sekulárním světě díky svému geniálnímu mozku by se stal jistě celebritou.

Ale on se stal pokorným služebníkem miliónům bratří a sester ve světové baptistické rodině.

Vzpomínám také rád na to, jak pokorně přijal svoji úlohu reprezentanta baptistů v „živém“ rozhovoru v České televizi, o kterou jsem ho požádal. Nevadila mu ani pozdější hodina, ani nutnost projít „kosmetikou“ úpravou před vystoupením či respektování pokynů režie. Dodnes jsem vděčný za to, že neodmítl. Přispěl tak tehdy k dobrému jménu českých baptistů.

Když jsem se spolu s bratrem kazatelem V. Donátem, tehdejším předsedou VV BJB, v roce 2007 s bratrem Dr. Dentonem Lotzem spolu s dalšími zástupci členských zemí SSB při jeho odchodu do duchodu loučili, vyjádřili jsme svůj dík i darem z českého křížálu. Teď, když je bratr Denton již na druhém břehu, v Boží náruči, prožívá ještě něco zářivejšího, průzračnějšího než je český křížák. Boží přítomnost a slávu.

Jan Titěra

ON je cesta

„Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa“ (J 14, 6).

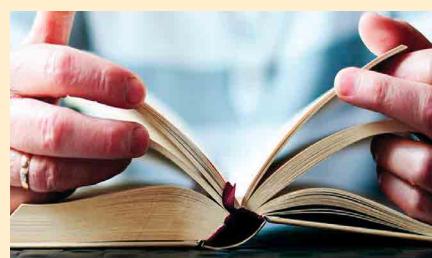
Nedávno som počula o moste vo francúzskom meste Avignon, ktorý vraj nikam nevedie. Zaujalo ma to a kedže v dnešnej dobe nájdeme všetko na webe, otvorila som si internet a pod heslom „avignonský most“ som sa dozvedela, že most postavili v 12. storočí. Dĺžka mosta bola okolo 900 m s dvadsiatimi dvoma oblúkmi. Podvodne ho postupne ničili, až dostał posledný úder počas katastrofálnej povodne v roku 1668. Dnes stojí už len štyri oblúky. Zvyšky mosta nezbúrali, ale stali sa významnou stavebnou pamiatkou a turistickou atrakciou – dokumentom, že časť mosta človeka nikdy nedovedie do ciela.

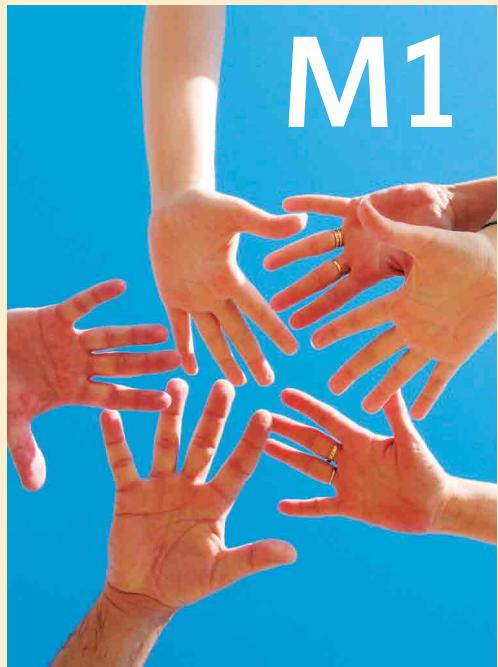
Rozmýšľam nad nami – ľuďmi. Kolík sta-

vajú sami sebe polovičné mosty. Stačí im, že sú kresťania len podľa mena. Plnia si náboženské úkony voči cirkvi tým, že chodia do kostola, zväčša len na veľké sviatky – len aby sa nepovedalo. Aj kresťanský pohreb si zaistia už počas života. Sú hrđi na svoju cirkevnú príslušnosť. Vôbec im neprekáža, že nemajú živé spojenie s Ježišom Kristom, spojenie s Tým, ktorý je cestou k Bohu, cestou do nebeskej slávy.

Kiežby bolo stále menej tých, ktorí kráčajú po moste nevedúcom k cielu. Hovorme o svojom Spasiteľovi, aby rástol počet tých, ktorí Ho prijmú za svojho Pána, a tak spolu s Ním kráčali do nebeskej slávy. Lebo tam sa dostaneme jedine skrze Neho. Ježiš o sebe poviedal: „Ja som cesta, pravda i život. Nik nepríde k Otcovi, ak nejde cezo mňa“ (J 14, 6).

Elena Pribulová

Ked sme sa sformovali ako tím, predtým, než sme sa nastahovali do Revúcej, prihlásili sme sa na kurz M4. Je to školenie pre tých, ktorí sa venujú zakladaniu nových zborov. Tento článok je o tom, čo sme sa učili na prvom školení zo štyroch. Zdá sa mi, že hovoriť evanjelium či snažiť sa akýmkolvek spôsobom pracovať na Božom kráľovstve je za hranicami komfortnej zóny človeka. Zvlášť ak ide o Európu, kde je racionálizácia a sebaláska človeka na prvom mieste. Možno nie sme prenasledovaní ako v iných krajinách, zdanlivo máme slobodu a toleranciu, naše zby však skôr vymierajú ako rastú. Sama na sebe badám zvláštny jav – hovoriť evanjelium je pre mňa neprijemné a vôbec sa do toho nehrniem. Zároveň však vidím, že tak strácam silu viery, nádej, nedokážem Boha vnímať a zažívať tak, ako by som chcela. Mohli by sme povedať, že nevyužívam potenciál tohto vzťahu na 100 percent.

Prvým krokom je vždy uvidieť problém. Pete Greg mal takúto víziu o mladých prie-kopníkoch, ktorí vychádzajú von a snažia sa zakladať nové spoločenstvá, videl ich ako armádu: „Víz je JEŽÍŠ – nutkavé, nebezpečné, nepopirateľné Ježíš.

A jsou to lídri OSVOBOZENÍ od materialismu. Nepotrebuju pas. Lídri si jejich adresy zapisujú tužkou a podivujú se nad jejich podivnou existencí. Jsou svobodní, a presto jsou otroky trpíci, špinavých a umírajúcich. Co je tou vizi? Víz je svatost, z níž boli oči. U dětí vyvolává smích a u dospělých hněv. Už dávno se vzdala hry na minimální míru integrity, aby mohla sáhnout po hvězdách. Pohrdá dobrým a usiluje o to nejlepší. Je nebezpečně čistá.

Z každého tajného motivu i každé soukromé konverzace probleskuje světlo. Láskou odvrací lidi od jejich sebevražedných kroků, od hrátek s dáblem. Je to armáda, která pro věc položí svůj život. Miliónkrát denně její vojáci volí ztrátu, aby jednoho dne mohli získat ono velké

Školenie pre tímy zakladajúce zby

ocenění věrných synů a dcer: „Dobrá práce.“ Takoví hrdinové jsou stejně radikální v pondělí ráno jako v neděli večer. Nepotřebují slávu pocházející ze jmén. Místo toho se tiše usmívají k nebi a slyší, jak davy znova a znova volají: „JÉN DÁL!“ Dají do toho vše, ať to stojí cokoli. Vzdají se svých práv i svých malých ukřivuděností, smějí se nálepkami... Jsou neuveritelně skvělí, nebezpečně atraktivní – uvnitř. V potu a krví, v mnoha slzách, v bezesných nocích i neplodných dnech se modlí, jakoby vše záviselo na Bohu, a žijí, jakoby vše záviselo na nich.“

Boha spoznávame tým, že ho poslúchame, a viera rastie a rozvíja sa prostredníctvom poslušnosti. Vieme, že to je o Ňom a nie o nás, a takto by sme sa raz takou armádou mohli stať. Učíme sa o sile povolania, ktoré nás do Revúcej dostalo. Toto povolanie nás má podržať vtedy, keď to budeme chcieť vziať, keď prídu konflikty, keď nebudem vidieť rast, vtedy budeme vedieť, že naše povolanie stále platí a ostaneme (dúfam). Uvedomujeme si, že ide o dlhodobý záväzok, pretože na vybudovanie životaschopného spoločenstva potrebujete štyri až sedem rokov. Prvý rok sa máme venovať prevažne nášmu tímu, pretože zdravé vzťahy v ňom určujú aj zdar služby, aj klímu budúceho spoločenstva. Na našich pleciach leží väčšia zodpovednosť, ako si uvedomujeme. Na prvom mieste je Boh, On buduje a dáva rast. Nemôžeme zabudnúť na to, že si nebudujeme príjemné miesto pre seba a ľudí, ale že sa máme snažiť viesť ľudí k Bohu a Jeho vôle. Našou úlohou je dobyť a obsadiť územie nepriateľa. To, čo robíme, je vylásenie vojny nepriateľovi. Robíme duchovnú prácu, modlím sa a bojujeme v moci od Boha. Ide o naplnenie Božieho sna, ide o jeho túžbu mať chrám vo svojich ľudoch. Rôzni členovia tímu môžu mať odlišné povolanie. Nie odlišné povolanie v základe (tým je snaha rozšírať Božie kráľovstvo, či založiť nový zbor), ale ich participácia či spôsob, ktorým do práce chcú a majú prispiet, sa môže lísiť. Potrebujeme mať vonkajšie aj vnútorné povolanie. Potrebujeme mať svojich mentorov, pred ktorími sme vykázané, s ktorími sa rozprávame o tom, ako investujeme svoj čas a peniaze. Potrebujeme poznáť svoje duchovné dary a vedieť, ako vieme a chceme prispiet k realizácii vizi, ktorú zdieľame. K vizi pristupujeme tvorivo, tak, ako je Boh tvorivý. Musíme odrážať Božiu tvorivosť, preto musí byť naše zakladanie zboru tvorivé, aby sme oslovili široké spektrum ľudí. Taktiež, vďaka ranej fáze fungovania nášho tímu, zažívame intenzívne pocity nadšenia, radosti, jednoty a pocitu, že sme ako rodina. Nevedomky aj vedome tak vytvárame klímu budúceho

zboru. Žijeme ako biblický obraz cirkevi - tela, uvedomujeme si závislosť od seba navzájom, rozumieme dôležitosť tých druhých. Sme vystrihaní pred porovnaním sa. Vedie to totiž k pasivite a postoji prizerajúceho sa, namiesto aktívneho zapojenia sa. Pozeráme sa vtedy na druhých ako na protivníkov, a nie spolupracovníkov. Potrebujeme Božiu milosť a zameranie na ňu, a nie naše úsilie. Potrebujeme stáť na spoločnej vizi a naše vlastné presvedčenie či sústredenie na seba sa môže stavať do cesty celku. Musíme ich prekonáť a smerovať k cielu spoločne, spoločnými silami. Máme záujem o seba navzájom nielen vo veciach služby, ale aj v osobnom živote. Potrebujeme hovoriť o tom, ako sa máme v rodine, zdravotne, pracovne či duchovne. Potrebujeme sa spolu modliť, pretože spoločná modlitba nás posilkuje a pomáha nám.

Čítame si spolu knihy a hovoríme si, čo sme prečitali. „Komunikujte otvorené, pred sebou a úprimne, nerozprávajte o druhých bez nich a neplánujte nič tak, aby sa k niekomu nedostala dôležitá informácia – nech v tom nie sú žiadne prekvapenia. Konflikty riešte,“ nabádajú nás, „a nenechávajte ich rozkladať vás tím zvnútra. Musíte o konfliktoch rozprávať, identifikovať výzvy, stanoviť riešenie a dohliadnúť na zmeny. Život v tíme buduje tvoj charakter a to práve vtedy, keď ti pôjdu ostatní na nervy a dostanú sa ti pod kožu.“ Čelíme sebe samým a našim slabostiam, niet inej cesty, ako sa nechať premieňať. A potom tu je vizia – „vaša vizia musí byť jasná, stručná, musí vás motivovať, dodávať vám chut a túžbu na nej pracovať. Musíte mať sny, veľké sny, pretože za každým veľkým činom bol najprv veľký sen. Vaša vizia musí mať cieľ, ktorý premeníte na realitu. Musíte mať modely a metódy, ktorými cieľ dosiahnete. Ľudia sa vedia dohodnúť na tom, kam chcú ísť, problém je, že majú iné predstavy o tom, ako sa tam dostanú. Vízia sú plachty a kormidlo lode, vaša vizia musí vychádzať z pravdivej, úprimnej a nadšenej viery. Musí ukazovať cestu, nádej do budúcnosti a musí odrážať to, aký naozaj ste. Pri dobrej vizi sa vám rozbúší srdce.“

V takomto duchu prebiehalo naše prvé školenie. Život v slúžiacom tíme sa v mnom podobá na akýkoľvek tímový, pracujúci v sekulárnom svete. Manažment, zručnosti, schopnosti a kvalifikácie sú rovnako potrebné. Akurát výsledný produkt je iný a ľahšie merateľný. Všetko sa to deje popri práci v sekulárnom svete, voľnom čase, rodine, odpočinku. Je to krásne, náročné, komplikované a som rada, tak ako moji spolupracovníci, že som toho súčasťou. Máme sa čo učiť, ale učený z neba ešte nikto nespadol.

Rachel Orsošová

Odhodlání a víra našich sester

„Oznámil ti Hospodin, člověče, co je dobré a co On od tebe žádá...“

Uběhlo již půl století

Není účelem tohoto článku psát o historii Odboru sester při Světovém svazu baptistů, i když tato historie by byla velice zajímavá. Článek má být pouze ohlédnutím za úsilím sester, které vždy hledaly své místo ve sborech, své úkoly, své poslání. Prosily Pána církve, aby jim oznámil, co je dobré a co od nich žádá. Tak se trochu ohlédneme! Příše se rok 1871 a v Baltimore ve státě Maryland pod vedením Annie Walker – Armstrong, vnučky zakladatele tohoto sboru, zakládají sestry baltimoreckého sboru „misii“.

Hlavním úkolem této misie bylo modlit se za misionáře a vydávat a distribuovat misijní literaturu. Tato „misie“ spolupracuje s různými misijními organizacemi v Baltimore, které sloužily sirotkům, afroameričanům, čínským přistěhovalcům, ale také chudým americkým ženám a rodinám.

A když se o několik let později, v květnu roku 1888, sešel v Richmondu ve Virginii kongres Baptické konvence, sešly se během tohoto kongresu také sestry, delegátky z 12 amerických států. Byla mezi nimi pochopitelně i sestra Armstrong, a společně s ostatními sestrami si opět připomněla výše uvedenou otázku. Co od nich Hospodin žádá? Tak byla při tomto kongresu založena „Woman's Mission Societies“ a sestra Armstrong se stala její první tajemnicí, mohli bychom říci výkonnou ředitelkou.

O dva roky později byl přijat název „Woman's Missionary Union - Auxiliary to Southern Baptist Convention“. Tato společnost se stala největší sesterskou protestantskou misií a s trochou opatrnosti (s ohledem na její poslání) můžeme říci i předchůdkyní **v roce 1911** ve Philadelphii zřízeného „**Odboru sester Světového svazu baptistů**“,

jehož heslem byla slova z 1 K 3, 9: „**Jsme přece Boží spolupracovnice.**“ Cílem tohoto odboru bylo především pomáhat všem sestrám ve sborech, aby se mohly duchovně vzdělávat a účinně se zapojit do práce ve svých sborech. Sestry se snažily navazovat styky i se sestrami z evropských zemí – Anglie, Německa, Holandska, Belgie, Francie, Švýcarska. S jejich činností se seznámila sestra Lýdie Kolátorová, rozená Novotná (dcera zakladatele a prvního kazatele naší Jednoty). Sestra doprovázela svého manžela Františka Kolátora na jeho cestách po Evropě a také do Kanady do Toronto, kde bratr, výborný řečník a kazatel, konal přednášky. **Sestra Lýdie se stala průkopnicí sesterské práce v naší Jednotě.** A se jménem sestry Kolátorové

a „Woman's Foreign Mission Society“ je spojena i jedna významná záležitost naší Jednoty – Dětský domov Chelčického, správně „Peabody's Childrens center“. Finanční prostředky na zakoupení domu a na značnou část provozu domova pocházely právě od této misijní společnosti americaných baptických žen.

V této chvíli musím připomenout, že sesterské kroužky působily v naší Jednotě již od jejího založení, protože sestry si byly vědomy toho, že dostaly od Pána církve specifické úkoly a k nim také potřebné vybavení. **Zakladatelkou sesterského kroužku Prvního pražského sboru byla sestra Anna Novotná, manželka kazatele sboru.** Tento první sesterský kroužek byl založen dne 13. října 1886 v Praze-Vršovicích, v onom „Tichém domě v Zahradě“, v první modlitebně

naší církve, která sloužila svému účelu ovšem necelé čtyři měsíce, než ji tehdejší úřady zavřely. Proto sestry hledaly nové místo, kde by se mohly scházet. Svůj byt nabídla sestra Anna Šternberková, o které se ve Věstníku Svazu sesterských kroužků dozvídáme, že byla bezdětná vdova, která se živila šitím čepic. Ovšem dříve, než se sestry mohly

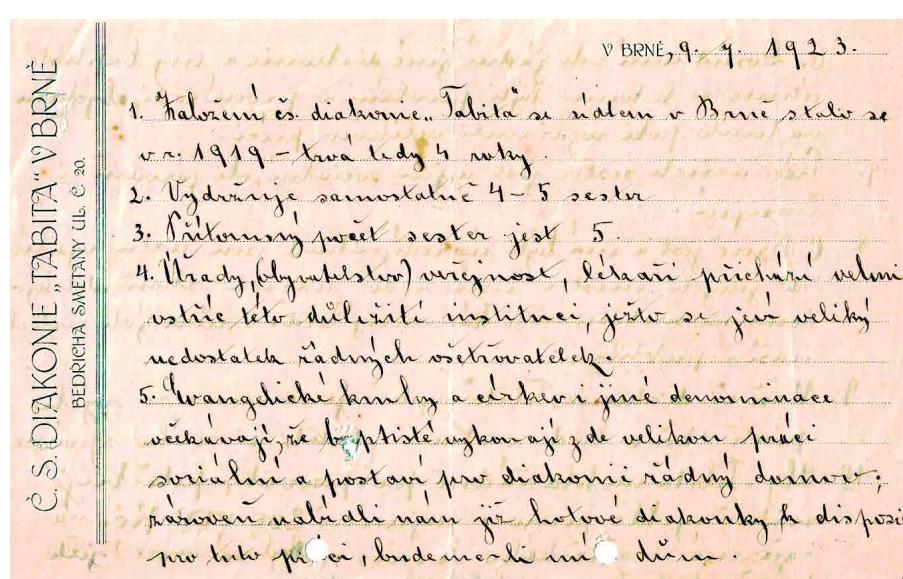
začít scházet, musely požádat úřady o povolení. Sestra Šternberková tedy poslala dopis c.k. policejnímu ředitelství v Praze, aby dovolilo pozvat si do svého bytu v Praze čp. 515 několik „dam, které si společně zapívají duchovní píseň, přečtou si oddíl z Bible, pomodlí se a rozejdou se.“

A sesterská práce se požehnaně rozvíjela. Ve všech sborech pracovaly sesterské kroužky a sestry se podílely především na práci sociální. Můžeme zmínit např. sbor Brno v době před I. světovou válkou, kdy se vrátil do Čech **Otakar Frič, první baptický misionář.** (Bratr působil několik let v Kamerunu, kam byl vyslan německými baptisty v roce 1907.) **Po návratu založil se svou manželkou diakonii „Tabita“, která se věnovala v době války a krátce po válce především péči o chudé a žebráky.**

V roce 1930 byl založen Svaz sesterských kroužků v ČSR, jehož první předsedkyní byla zvolena sestra Karla Poštolková z brněnského sboru. Sestra stála v čele práce jen několik měsíců, protože ještě v tom samém roce si ji Pán života odvolal do nebeského domova. **V roce 1934 se konala konference Jednoty v Miloslavově,** při které byla zvolena předsedkyní ses. Anna Marková z Miloslavova. **Od tohoto roku také začaly sestry vydávat svůj časopis „Věstník svazu sesterských kroužků B.J.B.“**

Je jistě zajímavé, že tento věstník vycházel i během druhé světové války. Věstník byl vydáván jako dvojíčko jednou za dva měsíce a obsahoval vzdělavatelné články, zprávy ze sborů, zprávy o činnosti sesterských kroužků ve sborech a pod. Časopis vycházel až do roku 1949.

Není bez zajímavosti, že **v roce 1935 došlo k tzv. „hnutí evangelických žen“.**

Již 25. ledna toho roku se konala přípravná schůzka k ustavení „Ústředí evangelických žen“ při Kostnické jednotě. I sesterské kroužky naší Jednoty se přidaly k tomuto hnutí.

Ústředí evangelických žen bylo definitivně zřízeno na sjezdu Kostnické jednoty v Pardubicích dne 1. května 1935.

Na tomto sjezdu byl zvolen i jeho výbor. Členem výboru, a sice druhou jednatelkou, byla zvolena sestra A. Bušková z vinošradského sboru. I v pozdějších letech byly naše sestry – Julie Procházková a Hana Tomešová – členkami ústředí. Ústředí evangelických žen mělo svůj sociální odbor, který zahájil svou činnost v říjnu 1935 kurzem sociální péče. Zajímavou informací může být skutečnost, že se tohoto kurzu zúčastnila i Dr. Alice Masaryková, které odpovídala na otázky týkající se sociální práce.

V roce 1937 se konala konference Jednoty v Klenovci. V rezoluci z této konference je krásná poznámka: „Shromáždění Svazu sester byla plná pokorné víry v jistý úspěch. 14. října 1949 byly v ČSR vydány dva takzvané „církevní zákony“, a sice č. 217/1949 Sb. – zákon, kterým se zřizuje Státní úřad pro věci církevní a č. 218/1949 Sb. Zákon o hospodářském zabezpečení církvi a náboženských společností.

Podstatné části těchto zákonů byly zrušeny až v roce 1990. Důsledkem těchto zákonů bylo – kromě jiného – i přerušení práce Svazu sesterských kroužků naší Jednoty. Zatímco v naší zemi došlo k omezení činnosti Svazu sesterských kroužků a tento Svaz byl v podstatě zrušen, dochází v Evropě k oživení služby sester. Bylo by jistě zajímavé hovořit o setkání sester v Londýně v roce 1948, o setkání sester z Německa a ostatních evropských zemí. O jejich touze překonat pocity hněvu a hořkosti jako dědictví války a dojít k usmíření a odpusťení. A z toho plynoucí vznik EBWU (Evropská unie baptistických žen) a především myšlenka zvláštního dne modliteb baptistických žen. EBWU pracovala, ovšem bez českých sester, tedy bez „Svazu sesterských kroužků BJB“. Až do června 1968, kdy se konala ve Švýcarsku v Rüschlikonu konference Evropského odboru sester.

Této konference se mohlo zúčastnit také několik sester z naší Jednoty – sestry Eva Titěrová, Růžena Dvořáková, Wilma Zbořilová a Milada Pohlová. Při této konferenci byly zmíněny sestry povzbuzeny v odhodlání obnovit oficiálně činnost baptistických sester v ČSR.

A tak byl dne 9. května 1969 při celostátní konferenci BJB v Brně obnoven Sesterský odbor. Při založení obnoveného odboru sester bylo tehdy přítomno 46 sester ze sborů v tehdejším Československu a sestry si jako hlavní poslání Odboru stanovily snahu soustředit sestry k účinné službě lásky, k účasti na sborovém životě a na práci pro Boží království. **O tom jsme slyšeli na konferenci Odboru sester ve dnech 3. – 5. 5. 2019 v Brně.**

Slavomila Švehlová

QUO VADIS

Otzáka: Kam kráčíš - inspirovala polského spisovatele Henryka Sienkiewicze k napsání nádherného románu a vede i mě k zamyšlení a připomenutí mé cesty životem na tomto světě. Většinou se zásadní vývoj a směrování člověka odehraje v období dospívání, nástupem do zaměstnání či volbou životního partnera. Bylo to tak i se mnou. Ale při tom se stala ještě jedna, zcela radikální změna, která ovlivnila můj život a dala mu jasný směr a cíl. Uvěřil jsem ve Ježíše Krista, jako svého Pána a Spasitele. Přestože jsem vyřůstal v rodině, která má křesťanské kořeny, o Bohu se u nás moc nemluvilo. Ani já jsem se o tyto věci moc nezajímal, i když jsem je jakoby podvědomě respektoval.

Po prožitém šťastném dětství, na které rád vzpomínám, přišlo dospívání, maturita a nástup do zaměstnání. Toto období jsem si moc neužil. Byl jsem sám se sebou nespokojený, stále v nějakém očekávání - naději a potom vždy ve zklamání a beznaději. Když už se Bůh na to nemohl dívat, poslal mi do cesty anděla. Měl podobu bezdomovce. Když jsem jednou čekal v zábřežské nádražní restauraci na vlak do Šumperka, přišel ke mně a řekl mi: „Nebud' smutný, potkáš svou princeznu a uvidíš nebeské vojsko ve zbroji, jak za tebe bojuje.“ Potom odešel a už jsem ho nikdy více neviděl. Byl jsem v šoku a myslím, že i přes jeho odpudivý vzhled jsem mu poděkoval. Neuplynul ani týden a Bůh mi poslal do cesty tu princeznu. Můj švagr mě seznámil s dívkou, se kterou jsem začal chodit. Chodím s ní dodnes a mám s ní dvě děti. Hned na začátku jsme zjistili, že máme společné kořeny našich předků spojené vírou i exemplarem. Jaruška mě začala zvát do sboru v Šumperku a o těchto věcech mi povídala. Začal jsem chodit na bohoslužbu a zjistil jsem, že mi Boží slovo je příjemné a dává smysl mému životu. Také lidi byli milí. Ale Bůh se s tím nespokojil a začal útočit přímo na moje srdce. Chtěl, abych slovo nejen slyšel, ale také ho přijal a změnil svůj život. A tak se ozvala moje přirozenost a já se začal schovávat v lavicích za bratry většího vrzrůstu. Myslel jsem si totiž, že bratr kazatel mluví se mnou a všechno na mě ví. Bylo mi to nepříjemné. Kdo si myslí, že vyhrál tutto hru na schovávanou? Přijal jsem Boží nabídku a rozhodl se, že chci změnit svůj život. Ulevilo se mi. Cítil jsem se ve sboru už jako „mezi svými“.

Také jsem se oženil se svou princeznou. To, že jsme mohli mít svatbu v kostele s požehnáním, jsem vnímal jako projev nesmírné důvěry a Boží milosti – nebyl jsem totiž ještě pokřtěný. Také bratr kazatel Tuček, můj první duchovní otec, měl ve mně velikou víru.

Zbýval už jen zmíněný křest. A tady jsem se (snad naposledy) začal vzpírat. „Proč křest? Budu bez křtu něco míň než tady ti ostatní? Co si vlastně ta „elita“ myslí...?“ Kdo si myslí, že tuto bitvu vyhrál? Já to nebyl!

Bůh mě uvedl do pokory, poslušnosti a lásky k bratřím a sestrám. A taky mě naučil jednu důležitou věc. Víra totiž není závislá na okolí a okolnostech, na tom, co si o mně lidé myslí, ale jen na Bohu. Začátek mé cesty víry se odehrál někdy dálko. Stojí mi ale za to si ji připomnout. Kdy moje cesta skončí, nevím, ale to „mezi tím“ je taky důležité.

S tím bojuji dnes a denně. Bez Boží lásky a vedení Svatého ducha bych to prostě nezvládl.

Jan Sláma, BJB Šumperk

Malý krok – dalekosiahly dosah

„Keď Ježiš odtiaľ odišiel, videl na colnici sedieť istého človeka, ktorý sa volal Matúš. Povedal mu: Nasleduj ma! Matúš ustal a išiel za ním“ (Mt 9, 9).

Už je to päťdesiat rokov, ako položil Američan Neil Armstrong, veliteľ vesmírnej lode Apollo 11, ako prvy človek svoju nohu na Mesiac. Bolo to 20. júla 1969. Povedal tieto slová: „Je to malý krok pre človeka, ale obrovský krok pre ľudstvo.“ My starší si spomíname, ako sme s úzassom sledovali každú informáciu o tejto udalosti.

Ale pred viac ako dvetisíc rokmi sa stala iná udalosť, ktorá dnes málokoho privádza do úžasu. Boh urobil obrovský krok zachraňujúci ľudstvo, keď posal svojho Syna na našu Zem, aby svojou smrťou na dreve kríža zachránil tých, ktorí na nej žijú. Boží obrovský krok je výzvou pre všetkých ľudí, aby urobili malý krok, ktorý má však dosah až do večnosti. Môže ho urobiť každý človek. Nie sú potrebné dlhé prípravy, aké musia absolvovať astronauti, kym nastúpia do kozmickej lode. Potrebné je osobné rozhodnutie jednotlivca nasledovať Pána Ježiša, a v živote človeka nastane obrat s úžasnými, večnými dôsledkami.

Ak ste ešte neurobili takýto krok, aj dnes je príležitosť: Urobit pokánie, t.j. vyznať Pánovi Ježišovi svoje hriechy a previnenia, a tak získať odpustenie. Uveriť, že Pán Ježiš zomrel za každého osobne, aj za mňa, a tým vyrovnal u Boha môj dlh. Vyznať, že On je mojím Spasiteľom a Pánom. „Ak svojimi ústami vyznáš Ježiša ako Pána a vo svojom srdci uveriš, že Boh ho uzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (Rm 10,9).

To je večná, nemenná záchrana. Kto sa odvážil urobiť tento malý krok, nikdy to neolutoval.

E. Pribulová

Jdeme o krok dál

Možná jste někdy vnímali u mladých lidí potenciál, který možná ještě není zcela jasného nebo rozvinutý. Možná jste přemýšleli, jak tento potenciál objevit, rozvinout, posunout. Pokud myslíte, že takového mladého člověka ve svém dorosu nebo mládeži máte, a chtěli byste, aby se významně posunul ve svém životě, je tady možnost zúčastnit se zajímavé akce.

Evangelikální aliance vám nabízí možnost posunout vaše teenergii o krok dál na jejich cestě s Bohem, vzepřít se kultuře nízkých očekávání a vybrat si „úzkou cestu“.

Již třetím rokem pořádáme ve spolupráci s místními sbory a vedoucími různých denominací tzv. **Draft Camp - zážitkový kemp pro mladé lidi ve věku 14 - 17 let**, v nichž vedoucí sborů vidí jiskru a potenciál k vedení a budoucí službě v církvi. Přitom nečekáme, že se Draft Campu zúčastní hotoví a již pokrčení lidé.

Kempy pro dívky i pro mladé muže probíhají ve stejném termínu **29. 7. – 2. 8. 2019**.

Draft Camp nabízí:

- setkání s vedoucími se silným příběhem
- zážitkový kemp směřující k setkání s Bohem, týmové práci, rozvoji v oblasti vedení a sebepoznání - duchovní, fyzické i psychické výzvy v bezpečném prostředí

- příležitost pro mladé lidi přemýšlet o svých obdarovaných a budoucích cestách, službách a povolání

- silný prožitek a nová přátelství s vrstevníky z dalších sborů.

Jestli vás tato nabídka zaujala a máte ve sboru kluky, nebo holky, které byste chtěli poslat na tento kemp, dozvěděte se více informací na webových stránkách České Evangelikální aliance.

Kapacita obou kempů je omezena na cca 20 účastníků, takže, je třeba se hlásit co nejdříve přes formulář na webových stránkách.

Jiří Unger, tajemník ČEA, **David Rajca**, vedoucí projektu Draft Camp draftcamp@ea.cz, + 420 737 275 432

Bližší informace: Hlavní vedoucí projektu David Rajca.

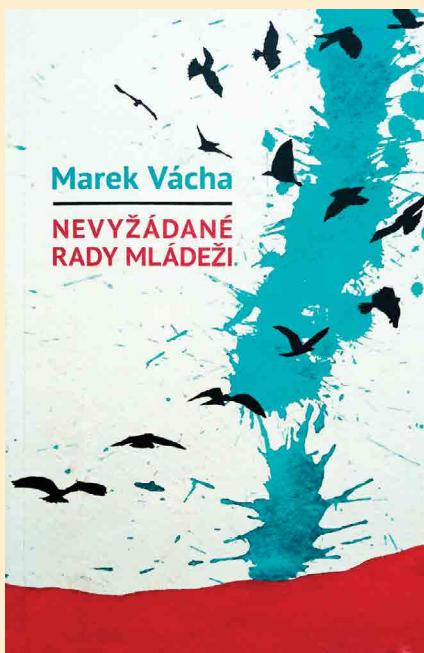
Recenzia

O tom, aká je dnešná mládež skazená, hrozná a úplne iná (v zlom slova zmysle), aká bola akákolvek predtým, tak o tom sme už počuli veľa.

Budúcnosť však leží práve na jej pleciach a Marek Vácha sa v knihe **Nevyžádané rady mládeži** snaží prihovoriť tejto skupine mladých ľudí. Přeš tak, že ešte aj chlapec (predajca v Artfore), ktorý vyzerá na prvý pohľad inak, len nie ako zbožný kresťan, povie, že to je pre neho teraz najlepšia kniha v knižkupectve.

Vácha sa prihovára mladým, ale ako. Drsne, priamo, vyzýva a burcuje, nestrpí žiadnu lenivosť, neochotu, priemernosť, vlažnosť, teda nijakým spôsobom nešetrí mladých od toho, aby si vypočuli neduhy svojej doby, a vyzýva ich, aby im čeliili. Ale zároveň, a to je asi dôvod, prečo ju mladí čítajú, k nim hovorí s láskou a úctou. Kritizovať a stažovať sa vie každý. Tažšie však je nájsť k bande stratených mladých ľudí lásku a vidieť v nich potenciál a aj im to povedať tak, aby ju cítili a aby jej uverili. Vtedy sú totiž mladí ľudia otvorení k zmene, vtedy k nim môže niečo z múdrosti starších preniknúť.

Prihovárať sa začína takto: „**Ničeho se neboj, a určite ne života. Zvládneš to, neboj se, že nezvládneš, zvládneš, život, školu, bydlenie**“

ní, rodinu i práci, a v mezičase ještě musíš zachránit svět. Život je úkol a jeho cílem není, aby byl štastný, nebo ne v tom konvenčním slova smyslu. (...) Nechci ukázat jednu konkrétní cestu, jedno prožívání života, to nejlepší. Nic takového není, krásá je v pestrosti – máš svoji vlastní cestu, tak po ni jdi. Spis chci v Tobě zapálit oheň, a jak moc si přejí, aby už vzplanul!“

Vácha píše o našej tvári, ktorú modeluje to, na čo sa pozeraeme, čo čítame a o čom sa rozprávame, o tom, že si málo vážime svoj život a nežijeme ho na 100 percent, že sa v našom kresťanskom živote sústredíme iba na neúspešné pokusy byť bezhrisny, namiesto toho, aby sme robili niečo naozaj a prípadne, aby sme boli obrazom Božím, že sme príliš krotkí, že žijeme život domácich husí,

ale pozvaní sme k životu kondorov, že žijeme v kuríne, ale narodili sme sa pre Andy.

S bolestným výkrikom varuje: „**Máš na život jen jeden pokus, můžeš zvolit jen jednu cestu, jsi odpovědný za každou vteřinu.**“

A vyzývá: „**A já opravdu potřebuji, abyste byli solí země a světlem světa, abyste se nebáli, abyste malovali a psali a skládalí a ustálí následnou slávu i pohrdání, abyste se porvali o výslednou tvář světa, abyste měli chuť žít.**“

Píše, že chce, aby sme boli soľou sveta, aby sme žili vo svete, alebo neboli zo sveta, že hriechom je predovšetkým to, že **„že nevyužiju všechny možnosti, které do mě byly vloženy, že černé perly mého nitra nechám v truhlici duše, že je nikto nikdy neuvidí, že semena nikdy nevyrostou, poupatá nevykvetou, možnosti se nenaplní. Tohle je hřich, že nechám ležet všechno dobro ve mně!“** Rozpráva o vôle, ktorá rastie, len keď ju cvičíme, píše, že sa nemáme starať o to, čo pre nás urobí cirkev, ale čo môžeme urobiť my pre ňu a píše o najagresívnejšom probléme súčasnosti - sociálnych médiách, virtuálnej realite, virtuálnych vzťahoch – „**Ty věci, hry, zprávy, novinky, sociální sítě nejsou nijak hříšné v tom smyslu, že by byly vyloženě zlé nebo provokovaly ke zlému. Jejich jedovatá lákavost je v tom, že nepřináší dobro, že neděláme nic špatného, jen sme v křesle s barevným časopisem nebo u obrazouky u telenovely nebo kdesi u monitoru - a najednou je večer. Virtuálním samopalem zabíjíš předeveším svoje odpole - dne.“**

Nečakajte konvenčné výrazy ani spôsoby. Vrelo odporúčam.

Rachel Orvošová

Autor: Marek Vácha

Názov: **Nevyžádané rady mládeži**

Brno: Cesta, s. 103 ISBN 978-80-7295-226-7

Cokoliv Bůh činí, zůstává na věky

Jsem Pánu Bohu nesmírně vděčná za milost, že jsem se směla zúčastnit jubilejní konference sester BJB z Česka a Slovenska, která se konala ve dnech 3. – 5. 5. 2019 v Brně, v KC Babylon. Jubilejní proto, že se jednalo o 50. výročí založení Odboru sester BJB v bývalém Československu.

Tolik konferencí, které pro nás sestry z obou odborů uspořádaly! Kolika rodinám přinesly naději, potěšení a povzbuzení. Boží milost přikrývá práci sester již mnoho let.

Od první touhy misijně smýšlejících sester (v roce 1922) až po dnešní dny. Letošní konference nebyla výjimkou.

Od pátečního večera, kdy sestry Iva Kernová, Elena Pribulová vzpomínaly na první konference, na svoje povolání do sesterské práce, na spolupráci se zahraničím, až po nedělní rozloučení, naplnil Pán Bůh prostory sálu mocně svým Duchem svatým. Bratr kazatel BJB Brno Pavel Coufal přivítal všechny přítomné a zvláště hosty. Představil Boží nekonečné vlastnosti jako velký barevný obraz, kde se skví i barva Ježišova milosti, v níž nám dává milost nezaslouženou. Ten obraz má nesmírnou hloubku, díváme-li se na Kristův kříž. O životě v milosti jsme přemýšleli celý víkend.

Sobota ráno nás zavedla opět do zaplněného sálu v očekávání na Ducha svatého a Ježišovo působení mezi námi. V úvodu zaznělo

připomenutí EBWU, jehož součástí je i sestra Ruth Maďarová. Poděkovala za finanční přispěvky sester z Česka i Slovenska. Darované peníze se využívají každoročně k práci sester v zahraničí. Přijali jsme pozdravení od sester ze Srbska a již jsme spolu se skupinou Maják chválili našeho Pána. Dále vystoupila hudební skupina brněnské mládeže. Odpoledne pak skupina Grace2You a Polarisky. Něco končí a něco nového začíná. Také v seskupení Odboru sester BJB ze Slovenska se udály změny. Odcházejí všechny ses-

na 90 členů. Pán Bůh vedl svým neopakovatelným způsobem práci s mládeží. Sestra Jana se nejdřív připojila k Nadaci Mezinárodní potřeby a později k projektu Fusion, jehož prostřednictvím se seznamují s mladými lidmi. Těm pak slouží a ukazují svým životem na Pána Ježíše Krista. Večerní program obohatil br. Zdeněk Pospíšil písněmi bývalého pěveckého sboru JAS a pod vedením br. Slávy Krále se s námi rozloučily Polarisky, které se rozhodly ukončit svoji činnost právě v čase jubilejní konference. Nedělní program pokračoval pod vedením sestry Helenky Včelákové. V pořadí třetí referát konference nesl téma „**Spoléhni se na milost v budoucnu**“. Přednesla jej sestra Ludmila Englerová. Následovalo poděkování a požehnání kazatele sboru BJB Brno a rozloučení. Boží milost nemá žádné meze. Proudí od Božího trůnu dolů na zem a mocně se rozprostírá na všechny strany ve sborech, v rodinách,

Obdarované milostí

Ještě jako mladá dívka jsem ráda chodila na setkání sester v našem brněnském sboru. Vedla je sestra Titěrová. Seznámovala nás s životopisy různých vzácných postav... problematikou výchovy dětí... Ve sboru jsme viděli i fotografie z různých mezinárodních setkání, slyšeli vyprávění.

Moje první účast na konferenci sester byla na **brněnské konferenci v roce 1972**.

Ráda vzpomínám na konferenci ve **Vsetíně v roce 1976** – vynikající frágále.

Na jednu z dalších brněnských konferencí, kdy si brněňští bratři pod vedením bratra Kúry vzali za své zajištění občerstvení. Zdatně zvládlí smažení řízků, bramborový salát. Moc to bratřím slušelo a získali vysoké ocenění od sester.

Zvolení do nového výboru Odboru sester, do druhé etapy služby sester, bylo pro mě překvapením. Cítila jsem velkou zodpovědnost i bázeň. Velmi jsem si vážila sester, které požehnaně v této službě stály před námi. Titěrová, Pohlová, Šalingová, Dvořáková... Určitě to tak cítily i ostatní sestry. Spolehlaly jsme na Boží pomoc, vedení. Nechce se mi ani věřit, že jsem nakonec v této službě stála tři volební období, 12 let.

Jsem velice za toto období služby vděčná. Za mnoho věcí.

Za Boží věrnost, pomoc, vedení, požehnání. Za společenství sester ve výboru po celou dobu. Velmi dobře jsme si rozuměly, povzbuzovaly se. Necítily jsme mezi sebou žádné napětí, rivalitu. Máme k sobě blízko dodnes.

Za dělnou atmosféru při našich pracovních setkáních. Za vzájemnou spolupráci. Při rozdělení Československa jsme se dohodly, že naší službu nerozdělíme. Rozdělily jsme si jen finance. Až ve třetím volebním období vznikly dva výbory, český a slovenský. Ale způsob práce zůstal... Za všechny konference. Za požehnanou službu mnoha sester.

Byla velice milá pravidelná účast bratří – Dzuriak, Dvořák, Titěra, Pribula. Za setkání manželek kazatelů – ráda vzpomínám na setkání v Račkové dolině, kde byly i sestry Bětka Křivánková z Chebu a sestra Kolaříková z Aše.

Za setkávání výboru, někdy i s našimi manžely – K. Vary, Liptovský Mikuláš u Perašinů. Novou a vzácnou zkušeností byly i naše kontakty se sestrami baptistkami v zahraničí.

I naše **účast na zahraničních příležitotech**.

Když se otevřely hranice, sestry ze světového i evropského oboru sester nám, sestrám z východu, umožnily účast uhrazením nákladů.

Vděčně vzpomínám na Světovou konferenci OS v **Buenos Aires v Argentině**, kde jsme byly spolu s Elenkou Pribulovou. Tam jsem si poprvé uvědomila a vděčně prozívala

la tu úžasnou sounáležitost nás sester napříč všech kontinentů. Různé země, jazyk, ale jeden milující Pán. Jednota v Kristu. Účast na evropském setkání sester v **Lillehammeru** byla spojena s napínavou zkušeností. Počítala jsem s dopravou autobusem s bratislavskými sestrami. Ale dva dny před odjezdem jsem zjistila, že jsem nějakým způsobem, omylem, vypadla ze seznamu. Znamenalo to: V krátké době si zajistit letenku a sama se do Lillehammu dopravit. Na konečném letišti už nikdo, rychle se orientovat a najít sama autobus na nádraží, tam koupit jízdenku a zjistit, kdy vlak jede... Boží pomoc úžasná. Ve chvíli, kdy jsem jízdenku kupovala, jsem slyšela v rozhlasu informaci, že vlak do Lillehammu je připraven na tom a tom nástupišti. Slyšela jsem a rozuměla i přes ne dobrou znalost angličtiny. Stačila jsem doběhnout, sednout a už jsme jeli. Při výstupu z vlaku jsem se setkala se sestrami z evropského výboru sester. Konference byla velmi požehnaná.

Konference sester z oblasti Cornwall-Dorset v Anglii. Zúčastnily jsme se jí se sestrou Lidkou Englerovou. Vysoký věkový průměr účastnic, ale úžasná aktivita. Při volné části programu – jak dokázaly běhat po sále, znaly v kvízových soutěžích aktuální reklamy běžící v TV a rozhlasu. Při navazujících návštěvách několika sborů nás mimo jiné zaujalo a inspirovalo věnování se starší generaci. Setkávání, sborové kaváričky...

V roce 1998 se uskutečnila v Praze jubilejná konference zástupky baptických sborů z Evropy - EBWU. 50. výročí ustanovení EBWU. Příprava, vlajka, dárečky, český večer. Helenské rohlíčky dovezené až z Chebu, kde je sestry s láskou napékly, malované dárkové perníčky připravené jednou sestrou ze Slovenska...

Jsem velice vděčná Pánu Ježíši za všechny tyto roky, za práci, službu našich sester.

A přeji i další generaci sester, aby pokračovaly v této službě a to společně – Česko-Slovensko a prožívaly Boží požehnání, tak jak jsme ho prožívaly my.

Iva Kernová, Brno

Budeme tedy vděčni za práci sester v Čechách i na Slovensku a modleme se za ně. Vždyť cokoliv činí Bůh, zůstává na věky.

Marie Horáčková
(Foto - dopoledne sobota)

Spomienky

Manželia Hlavsovci pripravili pre jubilejnú konferenciu Odboru sestier BJB video, kde niektoré bývalé členky výboru spomínajú na povolanie a prácu na tejto vinici.
(Černíková Věra, Englerová Lidka, Kerno-vá Iva, Koláříková Judita, Maďarová Ruth, Pospíšilová Jana, Procházková Libuška, Pribulová Elena.)

Pamatuješ, kdy ses poprvé zúčastnila konference sester?

Lidka: Bolo to v roku 1980, konferencia sa konala v Ostrave. Téma Služba starým, kde prednášala MUDr. Libuška Patočková, bola pre mňa jedna z najužitočnejších prednášok, lebo práve v tom čase som sa starala o moju deväťdesiatročnú starú mamu.

Jana: Zúčastnila jsem se práve toho prvního setkání sester v Brně v roce 1969. Pozdravili nás bratři kazatelé Titěra a Švec. Zazněly tři referáty na práci sociální, výchovnou, misijní. Na večerní shromáždění byla pozvána sestra Marie Rafajová. Vyprávěla svoje zkušenosti ze Staré Turé, přednesla nám své básně a naučila nás i krátký popěvek. Tam jsem také slyšela o práci sester v ostatních sbozech i jiných zemích. Jsem přesvědčena, že právě účast na 1. konferenci sester ovlivnila i moji další sesterskou práci.

Iva: Moje první sesterská konference byla v Brně v roce 1984. Vzpomínám na aktivní zapojení našich brněnských bratří, kteří se postarali zcela sami o naše občerstvení bě-

hem konference. Nepamatuj si konkrétně obsah referátů, ale vím, že jsem přijala požehnání, povzbuzení, prožívala vděčné radostné společenství s ostatními sestrami.

Co pro tebe osobně znamená setkávat se na konferencích sester?

Věra: Konference se pro mě staly nejen místem setkání se sestrami z různých sborů, nejen místem vzájemného sdílení se, ale především místem, kde jsem cítila doteky Boží přítomnosti, Jeho lásky a také jsem mohla přijímat povzbuzení ze svědectví sester.

Co pro tebe znamenalo přijetí vedoucí pozice ve Výboru sester?

Lidka: V prvom rade „malú dušičku“. Nezabudnem na ten pocit, keď sa za nás bratia v L. Mikuláši v roku 1999 modlili. Cítila som skutočnú bázeň a pokoru a brala som to ako veľkú zodpovednosť. Znamenalo to pre mňa zvýšiť modlitebné úsilie, lebo som si viac, ako kedykoľvek pred tým uvedomovala to, čo povedal Pán Ježiš: „Bezo mňa nemôžete nič robiť.“ A počas celých 12 rokov, čo som bola vo Výbore, som prezívala, ako veľmi som závislá od Noho, ale zároveň sme boli spolu s mojimi sestrami svedkami mnohých zázrakov a obrovského Božieho požehnania.

Věra: Moje práce ve výboru odboru sester začala v roce 1999 na pozici náhradnice. Když se mně o 4 roky později sestry zeptaly, zda jsem ochotna i pro další období kandidovat do výboru OS ČR, kandidaturu jsem přijala a v duchu jsem si myslela, že na kandidátce jsou daleko zkušenější, požehnanější a známější sestry než já, tak roli náhradnice snad zvládnu. Ale člověk míní...

Na setkání starého a nového výboru před konferencí se mně sestra Iva Kernová zeptala, zda jsem ochotná se pro další období stát předsedkyní OS v ČR. Po společné modlitbě a ujištění sester o pomoci a podporu východiskách jsem s velkou bázní tento úkol přijala. Velkým příkladem pro mě byla sestra Miluška Pohllová, která mě učila v nedlžní besídce a kterou jsem mohla sledovat při práci ve vinohradském sboru.

Libuška: Počáteční velký úlek - já? Právě pro ty nedostížné vzory sester. Ale poznala jsem nové nesení a semknutost na modlitbách, pokoru a ponechání prostoru pro Ducha svatého.

Nový sepjatejší druh společenství sesterského výboru. Byl to nový a krásný rozměr v mém životě pro spolupráci, zodpovědnost a růst ve víře. Celá ta práce byl dar s velkým „D“ od Pána Boha a byla jednou z nejlepších v mém životě,

která mě pomohla v duchovním růstu.

Jana: Když jsem byla v roce 1995 zvolena do výboru sester, kde jsem byla tři volební období a při tom posledním jako tajemnice, teprve tehdy jsem plně pochopila, jak těžkou práci vedoucí sestry v začátcích vykonaly. Vždyť v mnoha rodinách nebyly ani telefony, rozmnožované materiály se evidovaly, rozesíaly poštou, všechno se domlouvalo a vyřizovalo jenom písemně. Pán Ježiš jejich službu a obětavost požehnal a my z Jeho milosti můžeme na práci těchto mých sester navazovat.

Iva: Byla jsem překvapená svým zvolením. Brala jsem to jako velkou důvěru z Boží strany i ze strany sester. Prožívala jsem pocit zodpovědnosti i bázně, protože jsme jako nový výbor střídaly zkušené a požehnané sestry. Ve výboru jsme si velice rozuměly, byly si blízké a dobře se nám spolupracovalo. Po celé tři funkční období.

Elena: Sesterské konference som vnímala ako miesto, kde sa naučím, ako slúžiť len na malom duchovnom poli - v zbere, do ktorého ma Pán postavil, ale On rozhadol inak. Po mojom odmietaní a modlitebnom zápase ma Pán postavil do tejto služby ako predsiedníčku na obdobie 12 rokov. S bázňou a pokorou som túto Božiu ponuku prijala.

V čem spočívá spolupráce se sestrami v zahraničí?

Ruth: Môj prvý kontakt so sestrami v zahraničí bol v roku 2006 na národnej konferencii baptistických žien v Anglicku, aby som sa trošku zorientovala aj v tejto oblasti. Odvtedy som nevedela o zahraničnej spolupráci so sestrami vôbec nič. Pripradala som si tam ako malé stratené diéta medzi veľkými a skúsenými. Avšak práve táto konferencia bola pre mňa štartom do niečoho nového, bola veľmi obohacujúca a povzbudzujúca, pretože sa mi rozšíril nový obzor. V tom čase som ani len netušila, že raz budem aj ja súčasťou tímu, ktorý organizuje spoločné konference pre ženy z celej Európy a Blízkeho východu. Odvtedy som nevynechala žiadnu príležitosť vystrečovať na zahraničné sesterské konference, kde som spoznala množstvo žien a videla mnohé krajiny. Táto zahraničná spolupráca ma veľmi obohatila vo vieri, skúsenostach a nových priateľstvach. Je dobré streňať sa so sestrami z iných krajín. Lebo vidíme, že ideme rovnakým smerom, stojíme na rovnakých biblických základoch, máme jednotu vo vieri a ide aj o vzájomnú podporu a modlitby jedny za druhých.

Libuška: Sestry ze zahraničí si nás velice počítaly za to, že jsme si uchránily svou víru i v nesvobodě a dávaly to opravdu najavo. Říkaly, že je nás méně, ale naše víra je mnohem hlubší. Srovnávaly to s řekou. Čím je řeka užší, tím je její koryto hlubší a když má prostor (svobodu) a rozlije se do šířky, tím je mělčí.

Můžeme my nějak obohatit práci sester v zahraničí?

Na konferencii vystúpili s príhovormi aj sestra Jarmila Cihová a brat Jan Titéra

Elena: Spomínám si na sestry zo Slovenskej jednoty baptistov v Srbsku – vtedy to bola ešte Juhoslávia. Ide o deväťdesiate roky. Sestry nás oslovili, či by mohli prísť na našu konferenciu a niečo sa od nás naučiť, pretože ony ešte nemali založený Odbor sestier. Potom sme ich počas dĺžieho obdobia pozývali na naše konferencie a prežívali sme spolu pekné a požehnané chvíle.

No bolo to aj naopak. Aj ony nás niekoľkokrát pozvali na ich sesterské stretnutia. Vieli sme, ako pod Božím požehnaním rastie ich práca, založili si OS a bolo zrejmé, že sa Pán Ježiš priznáva k ich úsiliu.

Jak vnímáš nepřetržitou spolupráci sester z Česka a Slovenska i po rozdelení republiky?

Věra: Jsem velmi vděčná, že sestry, které byly ve vedení OS v době, kdy se náš stát rozdělil na Česko a Slovensko, vedl Duch Boží a vzájemná láska k tomu, aby se nerozdělily a pokračovaly ve spolupráci.

Díky tomu se můžeme modlitebně podporovat, pomáhat si, střídat se v pořádání konferencí.

Máme tak kontakt se sbory na Slovensku a sestry ze Slovenska se sbory v Čechách. Každá konference je pro nás možností utvrdit stará přátelství a vytvořit nové vztahy.

Libuška: Spojuje nás především to, že jsme ženy, omilostněné dcery společného Otce (lásku Kristova vízí nás), máme se rády, překonaly jsme podobná období. Nakonec jazyková bariéra není tak velká.

Jsme na to nerozdělení hrdé a máme se stále čemu navzájem učit.

Do jakých oblastí lze rozdělit práci sester?

Ruth: Ja osobne vnímam jednu oblasť služby ako nesmierne naliehavú a potrebnú, ako sa píše v liste Títovi 2, 3-5, aby staršie ženy učili mladšie, aby odovzdávali budúcim generáciám to, čo má večnú hodnotu.

Osobne to vnímam ako klúčovú potrebu, pretože mladá generácia skutočne potrebuje byť vyučovaná a vedená staršími ženami, ako žiť a slúžiť podľa Písma v tejto dobe.

Myslíš si, že se práce sester na sbozech

(v cirkvi) nějak zásadně změnila po roce 1989?

Lidka: Najväčším prínosom zmeny bolo, že sme mohli bez problémov cestovať na európske i svetové konferencie, stretávať sa so setrami z iných kultúr, čo nás nesmierne obohatilo.

V cirkvi sa vždy odrazí aj doba, v ktorej žijeme. Dnešná doba je mimoriadne povrchná a plynktá. Informácie nemusíme prácone „dolovať“, stačí jedno tuknutie a dozvieme sa, čo potrebujeme. Výsledkom je, že sme zleniveli, plávame po povrchu a ist na hlbinu nám robí veľké problémy. Proste si nenájdeme čas na poctivé štúdium Písma.

Druhým problémom je individualizmus – ľudia si vystačia sami, v zbere vznikajú menšie skupinky, čo nemusí byť vždy zlé, ale záleží, kto tie skupinky vedie, aby sme sa neodchýlili od pravých biblických princípov. Musíme byť ostražité pred falosoňmi učeniami.

Iva: Zmениly se hlavně okolnosti. Na jedné straně nabyla svoboda, ale na druhé větší zaneprázdnenost, boj s časem. V rodinách, církvi. Potřeba s Boží pomocí správně řadit hodnoty. Nabytá svoboda může odvádět od Krista.

Změnila se nějak výrazně návštěvnost konferencí sester?

Elena: Spomeniem jednu konferenciu OS, ktorá sa konala v roku 1989 v Bratislave, v modlitebni Cirkvi bratskej, kde je priestor asi pre 500 ľudí. No na túto konferenciu prišlo cca 800 sestier. Bol to nádherný pohľad na taký veľký zástup veriacich žien, natlačených v laviciach, ktoré dleli pri Pánovych nohách. Sesterských konferencií sa pravidelne zúčastňovali a zúčastňujú aj bratia, naši manželia. Tieto stretnutia sú aj pre nich srdcennou záležitosťou. Podporujú nás, a tešia sa spolu s nami z Božieho požehnania. Od roku 1990 je to už iné. Práca na duchovnom poli sa rozdrobila. Nie je ľahké vybrať si to najzaujímavejšie, najdôležitejšie a biblicky správne orientované z ponúk, ktoré sa nám nukájú. Vďaka, že nás Pán až do dnešných dní žehná našej sesterskej práci.

Jak se změnila programová skladba konferencí?

Judita: Rozdelením Československa naša spolupráca s českými setrami neustala, ale práve naopak, utužila sa. Aj nadálej vedome prehľbjujeme vzájomné vztahy. Štrukturálne zmenou prešlo aj úvodné spoločné stretnutie sestier na konferenciach piatok večer. Namiesto čítania správ zo zborov ponúkame informácie o jednotlivých možnostiach rozmanitých foriem služieb v zboroch a občianskych združeniach. Nie je to len rozprávanie, ale aj premietanie filmov a fotografií. Tieto prezentácie nás motivujú k modlitebnému zápasu, žehnaniu, a tiež aj k finančnej podpore služieb na Božom diele. Súčasťou konferencií bývajú modlitebné skupiny a osvedčilo sa aj niekoľkokrát zrealizované duchovné poradenstvo.

Je dobré, že v každej novej generácii si Pán Boh povoláva nové služobníčky, ktoré sú ochotné prevziať zodpovednosť a niesť svetlo evanjelia ďalej.

Máš nějaký vzkaz pro příští generace sester?

Ruth: Služiť ženám je nádherná práca. Moju túžbou je, aby táto služba pokračovala ďalej a rozvíjala sa, ako sa v jednej piesni spieva: „... praporu Krista, ktorý ste nosili, pozdvihneme my zas z Božej sily...“.

Drahé sestry, slúžte Hosподinovi s radosťou a vložte do Jeho práce celé svoje srdce.

Budete plné Ducha Svätého, nikdy nechodte vo vlastnej sile, vždy len v tej Jeho. A na záver – ostaňte pokorné. Keď slúžime verejne, sme viditeľné. Časom prídu aj úspechy a ľudia vás budú chváliť, ale nech sa nikdy vaše srdce nepovýši. Všetko, čo sme a čo máme,

je vďaka nášmu Pánovi Ježišovi. Preto nech všetka chvála a sláva patrí Jemu. Vtedy bude vaša služba mocná a požehnaná.

Lidka: Ženy, ostaňte ženami. Nesnažte sa zaujať miesto mužov. Muži túžia mať vedľa seba statočné, vzdelené ženy. Neuzatvárajte sa len do svojich domácností. My máme svoju úlohu v cirkvi, ktorú miesto nás nikto nesplní. Vzdelávajte sa, študujte Písmo, ale aj história, aby vás nikto neoklamal „pravdepodobnými rečami“. Nedajte sa oklamáť rôznymi konšpiračnými médiami ani falošnými učeniami. V Písme je všetko potrebné pre naše spasenie i pre spasenie našich priateľov. Len osobná skúsenosť s Pánom Ježišom môže viest k osobnému svädectvu. Len ten, kto má skúsenosť s Božím odpusťtením, môže vydávať svädectvo o Bohu, ktorý odpúšta. Iba na základe vlastnej skúsenosti môžeme žiť autentický život, ktorý bude pre naše okolie uveriteľný.

Libuška: Mladším bych poradila: Využijte každé príležitosti BÝT SPOLU, reálne. Žiadne esemeskováni, facebook atď...nenahradí živé sdelení tváří v tvář. Obecenstvú je biblické. Nové nápady - rovnováhu a moudrost hľedajte pod vedením Svatého Ducha u Hosподina, v Jeho slovu: „Vyhýbej sa mladické prudkosti, usiluj o spravedlosť, víru, lásku a pokoj s těmi, kdo vzývají Pána z čistého srdce“ (Tm 3, 22).

Elena: Keď hľadím počas konferencie na zhromaždené sestry a keď si uvedomím, že z mnohých rodín sú tu 3 a dokonca 4 generácie žien, tlačia sa mi slzy do očí. Tá štvrtá generácia sú možno len batoliatka, ktoré nevnímajú obsah, ale nasávajú duchovnú atmosféru, ktorú im pripravujú matky, staré a prastaré matky. A to je odo mňa odkaz pre všetky sestry našich zborov.

Drahé sestry! Prichádzajte na konferencie OS, privádzajte svoje dcéry a vnučky, prinášajte kus seba, kus svojho čara. Prichádzajte s túžbou prijať požehnanie, nasávajte Božiu atmosféru, aby ste, príduc do svojich domov, opäť mohli vytvárať lásku Božou naplnený domov.

Aby ste boli manželkami a matkami, aké sú opísané v Prísloviach 31. kapitole, aby ste vychovali zo svojich dcér práve také ženy, manželky a matky, a zo svojich synov starostlivých otcov - knázov rodín, ktorí nám v dnešnej dobe tak veľmi chýbajú. Vytvárajte domov, kde sa každý člen rodiny cíti dobré, kam sa všetci radi vracajú. Ved' Vládom a centrálnou Osobnosťou aj toho väčšo výsostného územia chce byť nás Pán a Spasiteľ - Ježiš Kristus.

Spracovala E. Pribulová

Zeptali jsme se za vás

Letošní konference sester se zúčastnila celá řada mladých žen. Přijely buď samy, nebo v doprovodu svých maminek a příbuzných. Některé z nich jsme osloвили a dovolujeme si přinést vám jejich odpovědi.

Dnes jsi vystupovala na pódiu před všemi přítomnými sestrami a bratry v sále. Jak ses cítila?

Mimka: Nesnáším vystupování na veřejnosti. Sama za sebe bych nevydala ani hlásku. Ale Pán mne posiluje. Potřebuji kolem sebe moudré lidi, abych se mohla od nich učit. Je to velké požehnání, že zde mohu být.

S jakým očekáváním jdeš do služby sestrám na Slovensku?

Sestra Čurillová, nově zvolená do výboru sester na Slovensku: Přijímam tuto službu s veľkou bázňou. Mojou túžbou je, aby sme my, sestry, stáli po boku svojich manželov a spoločne vychovali z našich synov mužov, schopných viest bohabojný rodinný život a celé rodiny k Bohu. Pozorujem, ako by sa bratia časom „stiahli“ zo služby a pritom muž máť v rodine knázom. Všetko by vyzeralo inak, ak by muži plnili túto službu pevne a verne. Až budem o dvadsať rokov staršia, chcela by som počuť viac modlitieb mužov.

Tvoje mamiinka sloužila s tvým táťou – kazatelem řadu let, jak se na to díváš po létech?

Sestra Čurillová: Neodradilo ma, že mamička ako manželka kazatelka mala tăžkú službu. Chcem ju konáť s Božou pomocou.

Jak vidíš službu Pánu Bohu v rodinách?

Sestra z Prahy Julka: Vždy, když vidíš, jak děti pokračují ve službě, je to jen díky Bohu, že se smíloval, není to naše zásluha.

Sloužila jsi dnes hudbou, hrou na klavír, jak na tobě Pán pracoval?

Sestra Noemi: Jak říkal v kázání bratr kazatel Petr Coufal, prožívám tu milost v životě. Vůbec to, že jsem mohla uvěřit, že mě Pán Bůh našel, to byla veliká milost! Uvěřila jsem ve 13 a nechala se pokřtit v 18 letech, chtěla jsem si to nejdřív rozmyslet, ale na tábore jsem slyšela Jeho volání a šla jsem dopředu, za Ním. Nelituji toho.

Jak vidíš svoji službu v budoucnosti?

Noemi: Studují v Praze na Akademii Múzických umění, chci sloužit hudbou. Při studiu učím děti hru na klavír. Mám docela radost, že se Boží slovo šíří i skrze hudbu a zpěv.

S jakým očekáváním jsi přijela na konferenci? Co tě zaujalo?

Sestra Tereza: Na konferenci sester jezdím každý rok. Nejvíc mě zaujalo slovo o milosti na každý den, že to všechno mohu odevzdávat Bohu. Zaujalo mě, že my jsme ti slabí a Ježiš vzal na sebe naši slabosti. Budu tady ještě zítra a těším se.

Viki: Byla jsem na konferenci i minulý rok a letos mě zaujal název **Milost**. Nejvíc mě osloivilo slovo o nás, křesťanech, jak máme

žít. Že máme být ke každému milostiví, ať je to třeba chudobný člověk, že máme načerpat sílu shora a dávat dál.

Sestra ze Žatce: Přijela jsem ráda a dotkla se mě slova o historii, jaké byly dřívější konference. Zajímá mě to. Také ta svědectví starších sester mě zajímají, jak to dříve probíhalo, jak dřív sestry všechno prožívaly. Páteční svědectví se mi moc líbila. Je pro mě povzbuzující, že ty sestry stále pracují pro Pána Boha.

V pátek večer jsi slyšela vyprávění sester.

Co tě nejvíce zaujalo?

Sestra ze Žatce: Nejvíce se mě dotklo, jak jsou sestry silné, jak procházejí zkouškami, jak jsou vytrvalé a do dneška ještě slouží. Jak bratr Jan Titěra hezky povídal o své manince, jak miluje svoji maminku. Zaujalo mě, jak máme mluvit se svými dětmi, až je budeme mít. Že s nimi máme mluvit o tom, co prožíváme a děti se od nás budou učit žít život s Bohem a že potom ty děti mohou svědčit o maminčině životě ve vídě.

Nejmladší zaregistrovaná účastnice konference byla Magdalénka... co se ti líbilo?

Líbilo se mi povídání o Popelce, jak ty děti stály kolem ní a jak ten chlapeček byl slabý, děti se mu smály, ale Popelka k němu přišla a dala mu pusu na obličeji.

Jak jste spokojené s ubytováním?

Sestra Englerová: Ja som z Popradu a s ubytovaním som veľmi spokojná, všetko je pekné a čisté.

Jak se ti líbilo dnešní kázání?

Sestra Englerová: Kázeň br. Petra Coufala bola úžasná, chcela by som ju šíriť ďalej. Bude na webe? (Zvuková nahrávka bude umístena na stránkách BJB. Pozn. redakce).

Mladí bratři, kteří pořizovali videozápis my konference...

Naši službu objednala sestra Helena Včeláková. Záznam z konference upravíme a vyvěsíme na webové stránky BJB. Kázání bratra Petra Coufala se musí slyšet. Nedá se to jen tak zreprodukovať. Sháníme lidi, kteří by nám pomáhali s technikou.

Co se vám tady líbí a co vás těší?

Sestra (24): Líbí se nám, že máme čas na rozhovory a být spolu.

Další sestry (27): Líbí se nám ty zážitky starších sester, co jste všechno prožily. To nás mladé zajímá a přijely jsme sem kvůli tomu, abychom si je poslechly. Těší nás, jak ta kontinuita pokračuje dál, to nás těší.

Sestra Iva Kernová: Mám už nejaký ten rok, a líbí se mi, jak nás Pán stále někam posílá a dává nám k tomu sílu.

Sestra Katka: Jsem tady poprvé. Nejvíce se mi líbilo to kázání br. Petra Coufala. Co nám říkal skrze něho Duch svatý, že nám dává milost za milost – stále dál a dál. Pán Ježíš nám dává všechno, i to, co si nezasloužíme.

Sestra ze Českova: Koupila jsem si zde knížku s názvem „Milovaná“.

Sestra v kavárníčku: Pracuji u nás v kavárníčku. Můj sen je otevřít si svoji vlastní kavárníčku. Tady prodávám kávu z Peru. Je moc dobrá. Oslovily mě sestry z Brna a tak jsem zde.

Ako si vnímala referát sestry Englerovej?

Janka: V referáte ma oslovila myšlienka, že o tom, aká bude moja budúcnosť, sa rozhoduje dnes a to podľa môjho vzťahu k Pánu Ježišovi. Musím vážne prehodnotiť svoje plány a sny týkajúce sa mojej budúcnosti.

Viera:

Mňa zasa oslovila myšlienka volby života s Bohom, alebo bez Noho a že budúcnosť je nádej, lebo bez nádeje sa nedá žiť.

Našou nádejou je Pán Ježiš. Tak sa chcem Jeho pridŕžať a s Ním žiť.

Za vás se ptala Marie Horáčková

Rádio 7 je společný projekt internetového a satelitního vysílání, za kterým stojí česká a slovenská redakce TWR.

V tomto seriálu představujeme skrze svědectví pracovníky české redakce této stanice. Více o jejím vysílání na www.radio7.cz

O SVĚTLE

Světlo na nás dopadá často. Světlo nás volá k činnosti a svým odchodem posílá spát. Světlem si svítíme, když se potřebujeme na něco podívat. A světlo namíří někdo na nás, když si chce prohlédnout nás. Ale světlo vycházející zevnitř? Z nitra? A přece.

Kdybych vám vyprávěla o svém dětství, titulovali byste ho přídavným jménem šťastné. A já bych ho tak nazvala také. A přidala bych něco o světlých a hřejivých vzpomínkách. No a co Bůh, ptáte se?

Křesťanství bylo u nás doma tak nějak latentně přítomno jako kdysi-víra-otců, ale nemluvili jsme o něm, nemodlili se spolu. Bylo schováno jako baterka v šuplíku pro případ, že vypadnou pojistky. A já ho nehledala. Křesťanství mi bylo fuk. Bůh mi byl fuk.

Jednou v prváku na gymplu mě spolužáčka pozvala na nějakou křesťanskou akci. Pořádně jsem nevěděla na jakou. A neuměla jsem odmítнуть. Aha. Tak tohle není nic pro mě, zjistila jsem po pár minutách usazena v sále na židlí, když řečník mluvil cosi o nějakém Ježíši a hřichu a záchrane. Nerozuměla jsem a rozumět jsem nechtěla. Bylo mi to fuk. Ještě chvíli zdvořile počkám a pak spolužáčce řeknu, hele, mě vynech.

Jenže pak zazněla výzva, kdo chce poznat Boha, pojďte dopředu. A v tu chvíli to přisko. Já věděla, že když půjdu dopředu, tak se setkám s Bohem. Někdo uvnitř mě velmi intenzivně volal. Šla jsem dopředu. Který člověk mi tam co říkal, co se modlil, co se tam dělo, si nepamatuji, protože to bylo naprostě vedlejší. Hlavní scéna tohoto dramatu bylo mé nitro.

A do něj vstoupilo Světlo. V obrovské intenzitě mě rozzářilo a já se snad poprvé v životě opravdu nadechla. Bůh je a je ve mně, s tím jsem odcházela domů. Dobrá, budu žít s Bohem. Budu žít se světlem ve mně. To světlo uchovám a budu rozdávat dál. Jenže ouha. Ono to nešlo. Po pár měsících jsem musela prostě konstatovat, že nedokážu uchovat darované světlo v sobě čisté, živé. Bože, promiň, dals mi šanci žít s Tebou, ale ve mně je usazená temnota. Já půjdu do pekla. Bylo to tak a bylo mi to líto. Na tuhle chvíli Bůh čekal. Poslal mi do cesty další křestany a ti mi znova řekli o hřichu a o Ježíši a o záchrane. A já rozuměla a nebylo mi to fuk. Bůh se mi stal Otcem v nebi, obnovil světlo ve mně a řekl: Zůstaň u mne. Světlo mě zve k činnosti i odpočinku. Ve světle se dívám na věci kolem a světu se nastavují, když si chci prohlédnout sebe. A světlo je ve mně. V mému nitru. Protože Bohu nejsme fuk.

O RÁDIU

Matky mají kouzelnou moc pofoukáním zahnat bolest bebinka. Otcové mají kouzelnou moc hecnout své děti, zkoušet nové výzvy. A starší sourozenci mají kouzelnou moc jednoduchou větu nebo i jen pohledem uzemnit rozletové snahy svých mladších sourozenců. Ano, stačila jediná holá věta a já věděla, že moderování už nikdy zkoušet nebudu.

Až dotedl. Přišli jiní (Kristovi) sourozenci a řekli, zkoušet. Snažím se. Pletou se mi papíry, špatně vyjíždí šavle a mlaskám do mikrofonu. Jako každá rodina žijící v socialismu, jsme doma měli kromě točícího kolečka na hubnutí a gothaje v ledničce i kazeták. Takovou mírně plastovou plastovou krabici s tak asi pěti čudlíky. K čemu který slouží, zabralo dítěti v mladším školním věku pár minut. Dokonce jsem i respektovala nesmyslnost toho, že někdo čudlík „Dopředu“ nazval F-F-W-D. Ano, přesně takhle jsme to s děckama četli. Koneckonců byl to kazeták, a to byl symbol civilizační úrovně doby. Hrála jsem na něm kazety a nahrávala se. Co nahrávala se! Já vymyslela celé rádio! Nahrávala jsem zprávy, rozhovory, reportáže, černou kroniku, dopravní zpravodajství, sportovní výsledky, čtení na pokračování, dokonce i seznamku. A těch mimořádných situací, co ve studiu vzniklo! V rádiu byl totiž i osel – onen savec z rádu lichokopytníků, živící se býložravě. Tedy nikoli člověk vegetarián se sníženou inteligencí (ten nemá kopyta), ale skutečně ušaté zvíře z čeledi koňovitých. To občas vtrhlo do studia, začalo žrát hračky (tehdy jsem to ještě neuměla takhle nazvat), kopyty štoučhalo do šavlí (to jsem taktéž neuměla nazvat) a hýkalo do mikrofonu (to jsem už nazvat uměla). Toho osla jsem mluvila taky. A jak! A s chutí! Do chvíle, než do studia – obýváku vstoupila starší sestra přilákaná nebývalými zvuky s oním „kouzelným“ pohledem ve tváři a „kouzelnou“ větu na rtech. Už jsem nikdy do rádia nevstoupila. Až do chvíle, než přišli jiní sourozenci. Tak zkouším moderovat. Se seznamkou, černou kronikou a dopravním zpravodajstvím jsem se ještě nevytasila. Zatím totiž hraju spíš jen toho osla.

Broně Procházková

Nechce se mi poslouchat

Rodiče, posadme se na chvíli spolu s dětmi a povídejme si.

Boží slovo mluví k rodičům i dětem: „**Děti, poslouchejte ve všem své rodiče, protože je to příjemné Pánu. Otcové, nedrážděte své děti, aby nemalomyslněly.**“

Vedle Epištoly Efeszkým, která je s dopisem do Kolos velmi podobná, stojí i páte příkázání: „**Cti otce svého i matku svou, protože je to milé před Bohem; aby se ti dobře dařilo v zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh**“ (Kol 3, 20/Ex 20, 12).

Co znamená cítit rodiče?

Děti, co myslíte, že znamená cítit rodiče? Pomůžeme si několika příklady: **Poslouchejte, co vám rodiče přečtou, a řeknete jim, jestli to znamená cítit rodiče, nebo ne a proč.**

Úcta se projevuje poslušností

Petr přijde ze školy domů, aktovka přistane pod stolem, už se převléká, že si půjde ven hrát s kamarády. Vtom přijde do pokoje maminka. „Ahoj, Petře, než půjdeš ven, moc bych potřebovala, abys mi pomohl s nádobím a vynesl koš.“ „Jo, jo, za chvíli,“ říká Petr. Pak se ale potichu sebral a utekl ven. Cítí tím Petr své rodiče? Ne? Proč to není „cítit“ rodiče? Měl poslechnout a pomocí.

Úcta se projevuje poslušností. Slovo z dopisu Kol 3, 20 nám říká, že **ve všem** máme poslouchat své rodiče.

Úcta se projevuje i našimi slovy a i gesty

Petr přijde ze školy domů, aktovka přistane pod stolem, už se převléká, že si půjde ven hrát s kamarády. Vtom přijde do pokoje maminka. „Ahoj, Petře, než půjdeš ven, moc bych potřebovala, abys mi pomohl s nádobím a vynesl koš.“ „Já, mami, zrovna teď? To je otrava.“ Protočí očima a udělá znechucený obličej. „Já teď musím ven za klukama. Ty mi vždycky pokazíš každou radost...“ Bylo to úctivé? Proč ne? Odmlouval, dělal obličeje a nemluvil s maminkou slušně. Není pěkné, když mluvíme s rodiči neslušně, pohrdavě. Rodiče takové jednání bolí, je jim to velmi líto, protože nás mají rádi. Máme mít rodiče rádi a mluvit s nimi pěkně. Ani my bychom nechtěli, aby s námi druzí mluvili ošklivě.

Úcta k rodičům se projevuje i tím, že jim pomůžeme

Maruška přijde ze školy domů a vidí, že maminka není dobře. Sice ještě připravuje oběd, aby se mohla s bráškou najít, ale je vidět, že by si potřebovala lehnout. Přijde k ní, pochládí ji a řekne: „Mami, jdi si lehnout. Já dám ten oběd brášovi, až přijde.“ Pak jí udělá čaj, přinese ji ho do postele. Maminka byla nemocná celé dva týdny a celé dva týdny ji Maruška potěšovala a pomáhala, jak jen mohla s povinnostmi v domácnosti. To bylo krásné, úctivé jednání. **Úcta k rodičům se projevuje i tím, že jim pomůžeme.** Když

jsme už starší, tak i tím, že se o ně postaráme v nemoci, ve stáří.

Když rodiče dělají chyby

Maminka a táta se Katce moc nevěnují. Mají spoustu práce. Když po nich chce, aby si poslechli, jak se měla ve škole, většinou u toho něco dělají a pak se zeptají: „Co že jsi to říkala?“ Někdy jsou na ni i zlí a potrestají ji za úplné malichernosti (že si neuklidila všechny hračky, zapomněla za sebou zhasnout v pokoji...). Katka je z toho smutná. Někdy na ně má zlost. Když jí ale něco řeknou, poslechně. A dokonce se za ně modlí, aby na ni měli víc času. Je to projev úcty. I když rodiče dělají chyby ve výchově a nezachovají se k nám vždy pěkně, nedává nám to právo být k nim neutiví.

Když jdu ve zlosti

Petr přijde ze školy domů, aktovka přistane pod stolem, už se převléká, že si půjde ven hrát s kamarády. Vtom přijde do pokoje maminka. „Ahoj, Petře, než půjdeš ven, moc bych potřebovala, abys mi pomohl s nádobím a vynesl koš.“ „Jo, jo, za chvíli,“ říká Petr. Pak se ale potichu sebral a utekl ven. Cítí tím Petr své rodiče? Ne? Proč to není „cítit“ rodiče? Měl poslechnout a pomocí.

Úcta se projevuje poslušností

Slovo z dopisu Kol 3, 20 nám říká, že **ve všem** máme poslouchat své rodiče.

Úcta se projevuje i našimi slovy a i gesty

Petr přijde ze školy domů, aktovka přistane pod stolem, už se převléká, že si půjde ven hrát s kamarády. Vtom přijde do pokoje maminka. „Ahoj, Petře, než půjdeš ven, moc bych potřebovala, abys mi pomohl s nádobím a vynesl koš.“ „Já teď musím ven za klukama. Ty mi vždycky pokazíš každou radost...“ Bylo to úctivé? Proč ne? Odmlouval, dělal obličeje a nemluvil s maminkou slušně. Není pěkné, když mluvíme s rodiči neslušně, pohrdavě. Rodiče takové jednání bolí, je jim to velmi líto, protože nás mají rádi. Máme mít rodiče rádi a mluvit s nimi pěkně. Ani my bychom nechtěli, aby s námi druzí mluvili ošklivě.

Úcta k rodičům se projevuje i tím, že jim pomůžeme

Maruška přijde ze školy domů a vidí, že maminka není dobře. Sice ještě připravuje oběd, aby se mohla s bráškou najít, ale je vidět, že by si potřebovala lehnout. Přijde k ní, pochládí ji a řekne: „Mami, jdi si lehnout. Já dám ten oběd brášovi, až přijde.“ Pak jí udělá čaj, přinese ji ho do postele. Maminka byla nemocná celé dva týdny a celé dva týdny ji Maruška potěšovala a pomáhala, jak jen mohla s povinnostmi v domácnosti. To bylo krásné, úctivé jednání. **Úcta k rodičům se projevuje i tím, že jim pomůžeme.** Když

Mít dobré kamarády

Toto příkázání má taky zaslíbení: **Aby se ti dobrě vedlo na zemi.** Když posloucháme rozumné a dobré rady svých rodičů, může nám to pomoci v životě: Budeme vědět, co dělat, abychom se dobře učili, abychom se třeba dostali někam na školu, měli dobré kamarády a ne ty, kteří nás využijí a ubližují nám.

Kde vzít sílu k poslušnosti?

Poslouchat rodiče tak, aby se to Bohu líbilo, nemůžeme z vlastní síly. **Můžeme se ale modlit a prosit, aby nám k tomu Bůh dával sílu.**

Motivace pro poslušnost

Máme poslouchat rodiče, protože se to Bohu líbí.

Máme poslouchat rodiče, protože nás mají rádi, starají se o nás – vydělávají, abychom mohli mít doma teplo, abychom měli co jíst, abychom mohli chodit do školy. Kupují nám dobroty...

Rodiče

V tomto příkázání je ale i nepřímo slovo k rodičům – aby byli takovou autoritou, aby je děti chtěly poslouchat a aby je poslouchaly rády. Nemají být na děti drsní.

Závěr

Děti, můžete se modlit – děkujte za své rodiče, že vám je Bůh dal, a za to, co pro vás dělají. Můžete prosit za to, abyste jim dělali radost a poslouchali je.

Rodiče – děkujte za vaše děti, Bůh nám je svěřil jako vzácný dar. Prosme za ně, aby prospívaly a daly celý svůj život Pánu Ježíši.

David Sláma, kazatel sboru BJB Cheb

Srdce mámy

Údělem každé mámy je čekání na děti. Čekají na ně v těhotenství, potom před školkou, školou. Čekají na ně v jejich mladosti, když se vracejí z práce, aby měly teplé jídlo. Čekají na děti s láskou, s úzkostí, někdy i s hněvem, který je však přejde hněd, jak je uvidí a mohou je obejmout. Ujistí se, že tvoje zestárlá maminka už nemusí víc čekat. Navštív ji, obejmí ji, miluj ji tak, jako nikdy před tím. Nenechej ji na sebe víc čekat. I když jí nohy zestárly, věz, že srdce mámy nikdy nestárne.

A.N.

Ilustrační foto

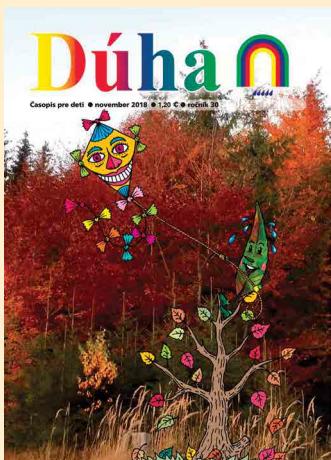
Detský časopis

Dúha zostáva navždy symbolom Božej milosti. Ak ju vidíme na nebi, spomenieme si na Hosподinovu zmluvu s Náochom. No a keď ju chytíme do rúk, môžeme sa na chvíľu preniesť do detského sveta, ktorý je pre nás dospeľých dvojnásobným požehnaním. Jednak preto, že deti sme dostali ako dar od Boha a potom preto, že detský časopis Dúha dokáže i v dnešnej konzumnej spoločnosti stále zastávať svoje dôležité miesto. A deje sa tak len preto, že to Pán Boh chce.

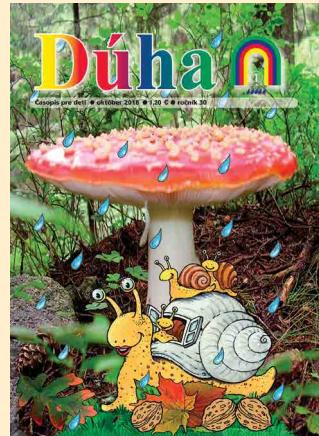
Komu je časopis určený?

Dúha je určená predovšetkým deťom predškolského a mladšieho školského veku asi od 5 do 12 rokov. Nie je to však striktné pravidlo, pretože povzbudzujúce odozvy prichádzajú i od dospejších čitateľov, ktorí aktívne pracujú s naším časopisom, či už v rámci voľného času doma s deťmi alebo v školských kluboch, školách na hodinách náboženstva a na detských besiedkach.

Každým prichádzajúcim ročníkom típneme, či bude dostatok financií, potrebných na vydávanie farebného časopisu, a tiež, či si Dúha ešte stále udrží úroveň a obľubenosť

nonoedzi svojimi čitatelmi. Druhou stránkou je schopnosť autorského kolektívu pripraviť vždy-

nové a zároveň zaujímavé čítanie. Dnešné deti sú veľmi náročné, preto aj Dúha musí svojimi nápadmi bojovať o ich priazeň.

Aké je smerovanie tohto detského periodika?

V tomto školskom roku Dúha odštartovala už **30. ročník** svojej existencie, čo je pri jej

zameraní a pravidelnej periodicite pomerne zriedkavým zjavom. V Dúhe sú spracované rôzne duchovné témy s bohatou ilustračnou výbavou a množstvom aktivít pre školu, cirkevnozborové i rodinné aktivity, ktoré pomáhajú pri výchove a vzdelávaní detí. Vo väčšej miere tiež obsahuje kratšie literárne útvary; najmä básne či rozprávku, ale aj náučné texty z oblasti prírodovedy, slovenského jazyka a historie.

Dôraz kladieme najmä na pôvodnú tvorbu našich slovenských autorov. Na tvorbe Dúhy sa podieľa asi dvadsaťčlenný kolektív spolupracovníkov, ktorí s menšími obmenami pod záštitou nášho vydavateľstva spolupracujú už dve desaťročia. Cieľom nášho snaženia nadalej zostáva šírenie evanjeliovej zvesti. Prosíme vás preto, podporite vychádzanie nášho časopisu tým, že si ho predplatíte alebo darujete predplatné niekomu inému. Každý rok musíme vykonávať prísejšie úsporné opatrenia, aby Dúha vôbec mohla vychádzať.

Bonus

Deti majú možnosť takmer na každej strane si Dúhu dotvoriť. Perovky môžu vymalovať a množstvo aktivít vyriešiť, za čo redakcia Dúhy každý mesiac ponúka možnosť zapojiť sa do súťaží o pekné ceny. Tak ako naše oko poteší dúha na oblohe, úprimne si želáme, aby vás svoju sviežosťou ovlažil aj nás časopis. I keď sa snaží byť moderný, zaujímavý a pestrý, prvé miesto v nom patrí Pánovi Ježišovi Kristovi a Jeho posolstvu. Niekoľko sa nám podarí využiť dary, ktoré sme od Noho dostali, naplno, inokedy cítieme nedostatky a zlyhania. Dôležité však je, že vy nám s láskou zachovávate svoju čitateľskú priazeň a On, Pán celého vesmíru, nás všetkých ako tú božiu dúhu berie do náručia a i napriek nejeden raz tmavým mrakom nám ukazuje nádheru Jeho zaslúbení a života s Ním.

Iveta Topolčanyová,
šéfredaktorka

Objednajte si Dúhu a staňte sa jej spolu-tvorcami.

Cena jedného výtlačku je 1,20 €. Dúha vychádza v školskom roku od septembra do júna ako mesačník.

Predplatné na jeden školský rok je 12 €.

Adresa šéfredaktorky:

SNP 3/20, 916 01 Stará Turá,
telefón: 032 776 2615, 0944 981 431,
e-mail: lirit@mail.t-com.sk

Adresa vydavateľstva: Tranoscius,
Tranovského 1, 031 80 Liptovský Mikuláš

1969–2019

50 LET ODBORU SESTER BJB V ČESKOSLOVENSKU

Brněnská tisková misie vydala leták
s názvem: 50 let Odboru sester BJB
v Československu 1969–2019.

Vetešník

Každému z nás se někdy stane, že si něco schová. Možná se to bude hodit! Máme to schovat? Nebo ne? Takový a podobný boj se v nás odehrává. Může to být cokoli, ale nic se nesmí přehánět! Často si s manželem říkáme, co ještě bude k něčemu a co ne. Nemusíme šetřit místem a tak se schovávají různé věci. Již mnohokrát se nám docela hodily a nemusely jsme je znova kupovat. Jsou to různé vodovodní baterie a kohoutky, vše-líjaké kousky trubek a těsnění. Máme uložené i krásné dřevěné zbytky prken, nejednou se hodily na poličky a příhrádky. Jednou manžel dovezl stará, tmavá dvírka od skříní. Ostatní se vyhodilo, ale toto lamino bylo ještě použitelné. Tak jsem si říkala: „K čemu nám to asi bude? Zase máme něco na skladování?“ Ve svém nitru jsem se na něj zlobila. Byla jsem ale potichu, to se někdy v manželství vyplatí! Opatrně jsem se druhý den zeptala, na co nám to bude. Plán již byl na světě! „No, bude se ti to líbit!“ Tak to tedy nevím, myslela jsem si. Nechci žádný nábytek z těchto desek! Když jsem nic neříkala,

tak mi po chvíli manžel řekl, že budeme vyrábět novou kuchyňskou lavici. Tak to jo! Byla by potřebná... ale? „Hned ti ji nakreslím!“ S velkým nadšením mi ukazoval, co a jak bude dělat. Ne, že bych nebyla šťastná z nové lavice, ale tolik práce! Zase tady bude takový nepořádek! „Když budeme nyní měnit okna, stejně bude ve všech místnostech nepořádek a tak chci vysekat díry do zdi a upevnit tam silné konzoly, které vyrobím a na ně upevnit novou rohovou sedačku.“ Nezapomněl mi říct, že nová sedačka nebude mít žádné nohy, a proto se mi bude pod ní hezky uklízet. ...No, nemusím vám říkat, že jsem byla „štěstím bez sebe“! Říkala jsem si, ale klid, ono se to časem ukáže. A tak jsem se již dále netrápila. Věděla jsem, že on už vidí, jak dobré to bude. Bylo velké bourání a nepořádek... Po ukončení všech těch nepříjemných prací jsme konečně použili odložená prkna lamina, nařezaná na správnou míru, polepená měkkým molitanem a potažená novou modrou čalounickou látkou. No, to byla krásá! Manžel měl pravdu, byla jsem moc spokojená, jak se vše povedlo. Naše kuchyň se stala modernější a připravená hostit mnoho lidí. Měli jsme z ní opravdu radost. Musela jsem si však uvědomit, že

i Pán Ježíš říkal: „Hle, dělám všechno nové! Staré věci pominuly!“ Přitom zval lidi k novému životu! Dělat něco nového je vždy vzrušující, i když to není nikdy snadné. Ježíš nás chce měnit a nacházet řešení pro náš život. On nám nabízí svou pomoc a povzbuzení. Jak se sama dívám na ty staré a tak nepotřebné věci kolem sebe?... Nedávno jsem si schovala krabičku od tvarohové Lučiny. Měla dobré víčko a tak jsem si ji odnesla k šicímu stroji. Je tolik drobností... patentky, knoflíčky a jiné věci... budou mít své vytříděné místo. Když chce manžel něco starého schovat, nezlobím se. Kolikrát se již stalo, že tím mohl posloužit i někomu jinému!

Dana Jersáková

Pastýř nebo honák?

Před několika lety jsme si opatřili tři jehnátka, aby se pásla na naši zahradě. Ovce jsme nikdy před tím nechovali, a tak jsme se učili, jak s nimi zacházet, co potřebují a jak řešit jejich problémy. A také jsme se učili, jak řešit problémy s nimi – například, jak jim zabránit, aby nespásly listí mladých stromků anebo nať mrkve. První roky jsem používal proti jejich útoku z vyhrazené pastviny elektrický ohradník, ale ke svému nemilému překvapení jsem zjistil, že si s ním umí dobře poradit. Bud' ho podlezou (když jim totiž narostla vlha, tak je bezpečně izolovala od elektrického proudu v ohradníku), anebo jeden beránek se rozholí, že horní drát ohradníku prostě přeskocí a ostatní ovce ho následovaly (vübec jsem netušil, jakými skokany jsou ovce). A tak jsem často ovce zaháněl a často jsem k tomu potřeboval i ostatní členy své rodiny. Byl to občas hon na ovce z jednoho koutu zahrady do druhého. Ten problém spočíval v tom, že já jsem přesně věděl, kam je chci dostat s tím rozdílem, že ony to nevěděly. A když už vám pak tečou nervy, tak je klidně přejmenujete na jiná zvířata. Tak to byla zkušenosť prvních pěti let. Naše ovce byly vždy velmi plaché, proč asi...? Ale tuto sezonu (i když nevím, kdy přesně začíná nebo končí) se to změnilo. Rozhodli jsme se, že nebudeme jehnátka kupovat, ale že si pořídíme svoje vlastní. A tak jsme chovali ovce poprvé i přes zimu, s tím, že jsem je na podzim zavezl k beránkovi na námluvy. A když se na konci listopadu vrátily, tak jsem jim začal nosit každý den žárdrolo. Dříve jsem jim dal za tři až čtyři dny

seno a vodu a šel jsem si po svých. Ted' jsem je viděl každý den a vždy jsem s nimi chvíli byl, protože jsem jim dával žrát z vědra, které jsem držel v rukou. Zpočátku se bály ke mně jen tak přiblížit, ale později si zvykly, a když viděly vědro, tak ke mně běžely a hned strčily hlavy do vědra – téměř mě porazily. A při tom jsem je začal občas hnát po hlavě a drbat na zádech. A tak jsme se sprátelili a já jsem je mohl vést kamkoliv, dokonce jsem je přivedl na dvůr přímo pod naše kuchyňské okno, kde ještě nikdy nebyly – samozřejmě vždy s tím vědrem v ruce. A já se jen díval, jak snadno se dá ovce vést. A tak se stal z honáka pastýř... a já přestal chodit – běhat za nimi, hnát je před sebou, ale začal jsem chodit před nimi – vést je.

I v Božím slově čteme něco – a je toho nemálo – o pastýři a o ovcích, o tom Dobrému pastýři, kterým je Bůh – Ježíš Kristus. A čteme zde také o „Honáku“! Takový Honák, to je přece Satan. A když se podíváme na ten svět okolo nás, tak hned víme, „kam to stádo žene“. Začalo to už v zahradě Edenu – (Gn 3). A tak nakonec zbývá už jen položit jednu otázku a dát si na ní odpověď: „NECHÁŠ SE VÉST NEBO HNÁT?“ A nestačí si jen odpovědět, ale je třeba se jasné rozhodnout. Volba je opravdu na každém z nás. Přeji každému, ať se nechá vést Dobrým pastýřem a nenechá se hnát „Honákem“.

Mirek Jersák (psáno v zimě 2015).

Viditelné Slovo

1Kor. 3, 9 My sme totiž Boží spolupracovníci, vy ste Božia roľa a Božia stavba.

Do rubriky „Viditelné Slovo“ alebo Zamy-slenie nad veršom môžete posielat svoje fotografie, ako ste uvideli niektorý biblický verš novým spôsobom, ako vám Pán Boh otvoril oči. Dnes predstavujeme fotografiu a verš od brata Janka Kováčika - Včely.

facebook.

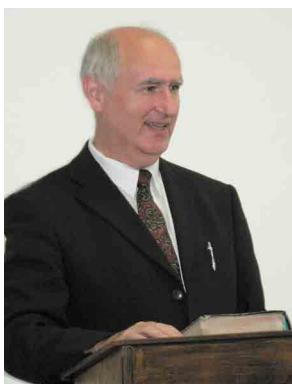

**Byla jsem venku a tam nikdo.
Přijdu na fejs a tady celá
vesnice.**

Bratr kazatel Jan Pospíšil se dožívá 75 let

Bratr kazatel Jan Pospíšil se narodil v polském Tarnově, kde byl jeho otec Vilém Pospíšil kazatelem baptistického sboru. Matka Olga, rozená Volanská, byla dcerou baptistického kazatele Viléma Volanského, který tehdy působil v Polsku a na Volyni. Janovi rodiče pocházeli z potomků českých exulantů v polském Zelově a na podzim roku 1945 se přestěhovali do Vikýřovic u Šumperka. I tam se br. Vilém Pospíšil ujal služby. Během persekuce komunistického režimu byl zatčen a uvězněn Janův dědeček Vilém Volanský a následně i jeho otec. Ten byl odsouzen na 3,5 roku těžkého vězení ve Valdicích u Jičína, kde strávil 3 roky. Tyto vážné skutečnosti vedly Jana blíže k Bohu, takže v roce 1956 jako dvanáctiletý vydal svůj život Pánu Ježíši Kristu. Byl pokřtěn 12. 7. 1956 ve Vikýřovicích kazatelem Josefem Teofilem Tučkem.

Represe státních úřadů trvaly i po návratu Janova otce z vězení. Z toho důvodu – i přes Janův výborný prospech ve škole, nebyl přijat ke studiu na žádnou střední školu, ani hudební konzervatoř, i když měl značné hudební nadání. Studoval tedy střední školu pro pracující v Šumperku.

Tepřve po určitém politickém uvolnění byl přijat na Vysokou školu ekonomickou v Praze, kterou absolvoval v roce 1970.

Angažoval se při znovuobnovení odboru mládeže BJB a působil jako jeho tajemník. Několik let také sloužil v nově utvořeném pěveckém sboru mládeže BJB JAS. Po vykonání povinné vojenské služby se Jan vrátil do Vikýřovic. Pracoval jako vedoucí ekonomický pracovník v různých místních podnicích. V roce 1972 vstoupil do manželství se sestrou Jiřinou Bartošovou, členkou sboru BJB Vikýřovice. Narodily se jim 4 děti – Zdeněk, Jan, Radek a Ivo. Bratr Jan Pospíšil byl ve vikýřovickém sboru členem staršovstva a laickým kazatelem, dirigentem pěveckého sboru a v letech 1980 – 82 předsedou sboru. Od roku 1980 byl členem ústřední rady BJB. V říjnu 1982 se stal kazatelem brněnského sboru BJB.

Po necelých dvou letech práce byl povolán – po náhlé smrti tajemníka Jednoty Stanislava Švece r. 1984 – aby převzal jeho práci. Funkci tajemníka Rady BJB vykonával do února 1985 vedle služby v brněnském sboru a potom na plný úvazek až do roku 1990. V té době byl členem Rady Evropské bap-

tistické federace i SSB. Roku 1990 se ujal služby rádného kazatele v BJB Litoměřice, vznikly zde nové stanice v Terezíně, Suchoradech a Roudnici nad Labem. Sbor v té době zakoupil budovu kláštera řádu klášterek, kde byl po rekonstrukci zřízen „Dům křesťanské pomoci – sociální a misijní středisko pro širokou veřejnost a počet členů sboru se zdvojnásobil. V roce 1995 bratr přijal pozvání do sboru BJB Vsetín a stal se jeho kazatelem. V letech 1995 – 99 se stal opět členem Výkonného výboru BJB v ČR a v roce 1998 i zastupujícím tajemníkem VV. V letech 2001 – 2004 vykonával kazatelskou službu ve sboru BJB Brno a poté ve sboru BJB Padubice. Již v důchodovém věku sloužil ve sborech BJB Žatec a Lovosice, ale pro zhoršující se zdravotní stav již v další službě nepokračuje.

*Prameny:
Kniha „Kazatelé Bratrské jednoty baptistů“.*

Moji susedia a ja

Občas listujem v kalendári a čudujem sa, čo všetko dokážeme oslavovať a čomu pripisujeme význam. Robíme z toho dokonca svetové dni. Zvykli sme si na Deň učiteľov, Deň matiek, Deň detí a Deň otcov. Ale Deň vody, mieru, lepy, chorých, zaúbených, lesov, bábkarstva či žonglovania?! A predsa ma zaujal jeden deň.

Je to Európsky deň susedov. Prečo ma oslovil?

Už pätnásť rokov bývam v tom istom päťposchodovom paneláku a za tú dlhú dobu som si našla cestu len k niektorým z mojich susedov. Dobrý deň! – a občas obligátna otázka – Ako sa máte?, ale nič viac. Nenaskytla sa príležitosť, aby som im zvestovala evanjelium a povedala, kto je pre mňa Pán Ježiš. Áno, viacerí vedia, že som veriaci, aj do ktorej denominácie patrí. Iní, čo tu bývajú krátšie, len vidia, ako nedelu čo nedelu ráno odchádzam z domu. Iste si myslia: Kam inam by išla v nedelu skoro ráno ako do kostola?! Väčšina z nich vie, kto bol môj manžel, ale žiadne otázky z ich strany nepadli a my sme sa nevnucovali. No nedalo mi to pokoj. Ako nájsť spôsob hovoríť mojim susedom o radostnej zvesti, o Pánovi Ježišovi, o živej viere? Modlím sa o to, hľadám cestu, ale nenachádzam. A tu zrazu Európsky deň susedov!

Napadlo mi (iste je to odpoveď na modlitby!), že pripravím nejakú maličkosť v podobe darčeka a 28. mája (na tento dátum pripadol v tomto roku menovaný deň) pôjdem od bytu k bytu a len tak medzi dverami odovzdám, čo som pripravila.

Od myšlienky k prvému kroku, t. j. pripraviť darček, nebolo ďaleko, to som hravo zvládla. Napiekla som medovníkové srdiečka, pekne som ich ozdobila, aj ružičku som na ne prilepila, zabálila, naukladala do košika a... Bolo treba urobiť druhý krok. Vyjst za dvere svojho bytu a ísť od jedných dvier k druhým a povedať, o čo mi ide. Priznám sa, nebolo to ľahké, najmä pri dverách susedov, ktorí tam bývajú len pári týždňov. Moje predstavy boli zväčša také, že mi pred nosom

zabchnú dvere, že povedia: Dajte mi pokoj! alebo sa mi vysmejú. Ste zvedaví, aká bola reakcia? Medzi dverami dvoch bytov objatie a slzy v očiach, v ďalších prekvapený pohľad s úsmevom a podákovanie. Ale takmer u všetkých otázka: „Čo Vám dám ja za to, nemám nič pripravené? Môžem to vôbec priať?“ Odpovedala som, že im chcem urobiť radosť a nič za to nečakám.

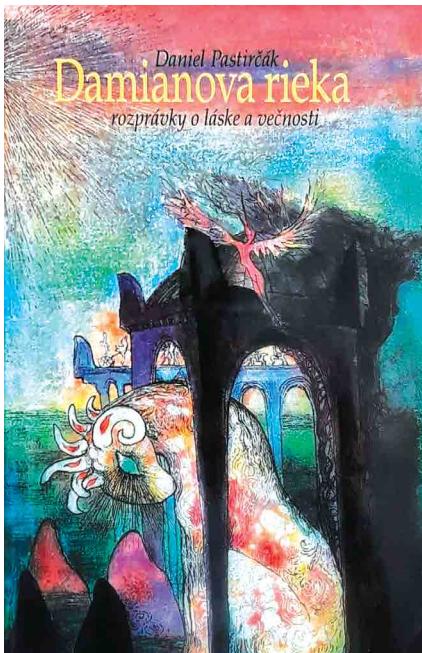
Teraz, keď sedím za počítačom a pišem o tejto svojej skúsenosti, mi napadlo, že sme nedávno hovorili na skupinke o Dare, ktorý sme dostali od nebeského Otca zadarmo, z milosti. Je Ním náš Pán a Spasiteľ Ježíš Kristus. Treba Ho vierou priať, no my sa stále snažíme nejako si Ho zaslúžiť. Škoda, že mi to napadlo tam pri dverách mojich susedov.

Veta: „Ako vám ja dávam tento malý darček bez protihodnoty, tak pre nás všetkých Pán Boh daroval svojho Syna Ježiša Krista,“ by bola prvým semienkom zasiatym do pôdy srdca mojich susedov. Do akej? To by ukázal čas. Škoda! Ale na chybách sa človek učí. Ešte dobré, že som na srdiečko napísala, že sa za nich modlím. Hádam ich to osloviť!?

Elena Pribulová

Námorník a lodka

Brieždenie sňalo z neba nočné závoje.
Odhalené nebo bolo modré a skaly pod
ním biele ako soľ, ktorou sú po tisícočia
obmývané. - Nevystupuj na mňa, námorník,
- riekla lodka. Jeho mocné ruky, ktoré prali
siete v plytkej vode medzi skaliskami, na
chvíľu znehybneli. Nedotýkaj sa ma. Mám
vlastné túžby. Mám vlastné sny. Hnusia sa
mi twoje tažké dlane, twoje násilnícke rameňa.
Dlho si ma ponižoval. Nechaj ma dnes
odísť samotnú. - Keď rozprestrel siete oproti
slnku, zostúpil do mora. Hrdzavú kotvu vy-
manil zo skalnej rozsadliny, vyhodil ju na pa-
lubu a pomaly odchádzal mokrými chodid-
lami po hrejivom piesku. Lodka bola volná.
Lakovany trup sa v miernych vlnách preva-
ľoval tarbavo ako kačka. Už uplynul deň
a lodka ešte stále nestriala pevninu z doh-
ľadu. - Prečo to ide tak čertovsky pomaly?
Hej, čierna noc, keď prichádzaš, príď na di-
vých víchroch! Rozdúchaj moru sипacie kríd-
la vln! Ako dlho ešte budem čakať, kým
ochutnám závratnú slast slobody? - Noc
však prišla pokojná, dôstojným tichým krokom
kráčala po lesklej dlažbe oceána. Na čiernom
saténovom rúchu jej žiarili briliantové náhr-
delníky. Z nadmračnej výšky osvetlovali pla-
chetnicu, kníšucu sa ako prízrak pod bez-
oblačným nebom. - Kam ta máme zaniesť?
- šelestili vlny nadránom, keď sa z juhu zdvi-
hol tichý vánok. - Konečne, - pomyslela si
lodka. Obzrela sa napravo, obzrela sa naľa-
vo, potom dopredu a dozadu, no uzrela len
nespočetné brázdy vln. - Neviem, - poveda-
la bezradne. - Je to tu všetko také rovnaké,
také pusté ... A dni sa miňali. Všetky boli
rovako dlhé, rovako mokré, rovako be-
lasé a slané. - Kam ta mám zaniesť? - opýtal
sa vietor. Tak dlho očakávaný. Tancoval zra-
zu vedľa nej po spenenej vode. V diaľke za-
zrela úzky tmavý pás, jediný záchytný bod
v tej vodnej pustatine. - Tam, vietor, drahý
priateľ, dopredu, k neznámej zemi v diaľke
pred nami. - Rozprestrij teda plachty, lodka,
a ja sa do nich opriem svojím chladným
hrudníkom. - Nemôžem rozprestrieť plach-
ty, vietor, veď nemám ruky človeka. Zodvih-
ni vlny a na ich dlaniach ma vezmi k pevnine.
- Uchop teda kormidlo a ja zobudím
vlnobitie. - Nemôžem uchopíť kormidlo,
veď nemám dlane ľudí. - Ako ti mám po-
môcť? - riekoł vietor. - Ja musím ísť vlastnou
cestou. Nemôžem letieť s tebou k pevnine,
a vlny, tie pojdu so mnou. Ak nemáš ani
plachty, ani kormidlo, iní vyberú smer, ktorým
poplávaš. - Pred súmrakom sa mraky
sklonili k hladine. Na krvavých čelách niesli
znamenie búrky. Odrazu jazyky bleskov

Moje otravná máma

Jednoho dne, až budou moje děti dost sta-
ré na to, aby pochopily logiku, kterou rodič
postupuje, řeknu jim, jak mi moje protivná
máma řekla:

„Milovala jsem tě dost na to, abych se ze-
ptala, kam jdeš, s kým a kdy se vrátíš. Milo-
vala jsem tě dost na to, abych byla zticha
a nechala tě zjistit, že tvůj nový nejlepší
přítel je falešný. Milovala jsem tě dost na to,
abych nad tebou dvě hodiny stála a křičela,
ať si uklidíš pokoj, což normálně trvá 15 mi-
nut. Milovala jsem tě dost na to, abych ti
dovolila poznat můj hněv, zklamání a slzy
v mých očích. Děti musí vědět, že jejich ro-
diče nejsou dokonalí! Milovala jsem tě dost
na to, abys vzal zodpovědnost za svoje či-
ny, i když byl trest tak krutý, že mi málem
zlomil srdce. Ale ze všeho nejvíce jsem tě
milovala dost na to, abych ti řekla ne, i když
jsem věděla, že mě za to budeš nenávidět.
To byly nejtěžší zápasy ze všech. Jsem ráda,
že jsem je vyhrála, protože jsi nakonec
vyhrál i ty. A jednoho dne, až budou tvoje
děti dost staré na to, aby pochopily logiku
rodiče, řekni jim to.“

Zdroj: www.moravian-slezianregion.cz

Výzva pro vás

Milí čtenáři Rozsévače, dovolujeme si vás
oslovit ve včeli svědecství o Pánu Ježíši Kristu.
Každý z nás, kdo kráčíme spolu Kristem, má
svoje osobní svědecství o Jeho dotečku.

Pokud máte spolu s námi touhu podělit se
o svoje svědecství s ostatními, můžete se
připojit k výzvě s názvem „Sto svědecství
o Kristu“. Spolu tím oslavíme Krista a záro-
veň si připomeneme společnou minulost
a ty, kteří nám svým životem svědčili, svoji
víru předávali a někteří z nich nás již přede-
šli na věčnost. Vše potřebné je uvedeno
v článku „Sto svědecství o Kristu“, který vy-
chází v tomto čísle Rozsévače.

Těšíme se na vaše příspěvky! Redakce

NOEMI

seznamka pro křeštaný

Téměř dva tisíce přihlášených křeštanů
(60% z Česka a 40% ze Slovenska),
kteří hledají svého životního partnera.
www.noemka.com info@noemka.com
Tel./SMS: +420 777222877

Inzerát

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8
osob, v podhůří Jeseníků v obci Vlkýřovice,
na vlakové trase Olomouc – Kouty nad Desnou.
Blízko do hor (jde v zimě, turistika i cyklo v létě).
Možnost parkování na pozemku.
Více informací na tel.: + 420 608 451 995,
e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Věra Jersáková

Témata vydání časopisu Rozsévač/Rozsievac 2019

Téma roka 2019: Já jsem tvůj Bůh.../ Ja som Pán, tvoj Boh...

Číslo 9 2019 – ...nescudzolozíš!

Číslo 10 2019 – ...nepokradnے!

Číslo 11 2019 – ...nevysloviš kriév svedectvo proti svojmu blížnemu!

Číslo 12 2019 – ...nepožiadaš!

Uzávěrka 10. 6. 2019

Uzávěrka 10. 7. 2019

Uzávěrka 10. 8. 2019

Uzávěrka 10. 9. 2019

100 LET SPOLU

Konference Bratrské jednoty baptistů v České republice a na Slovensku

Mějte v paměti ty, kteří vás vedli a kázali vám slovo Boží. Myslete na to, jak dovršili svůj život, a následujte je ve víře! Ježíš Kristus je tentýž včera i dnes i na věky.

Židům 13, 7-8

25.-27. října 2019, Litoměřice

program pro všechny generace — možnost ubytování a stravování

společné bohoslužby | biblické programy | sdílení ze života sborů
ohlédnutí za historii | volitelné semináře | koncerty | dětský odpolední program

www.stoletspolu.cz

pěstouny na přechodnou dobu, dlouhodobé pěstouny, adoptivní rodiče, křesťany, zvájující přijmout nové dítě do rodiny na konferenci křesťanských pěstounských rodin

Termín: sobota 21. 9. 2019 v 10 – 16 hodin

Místo konání: Církev bratrská – Archa, Lonkova č. 512, Pardubice

10:00 – 11:00

Víra ve věrech pěstounství: Tomáš Holubec
Modlitby, chvály

11:00 – 11:30 Přestávka

11:30 – 13:30 Seminář (dle vlastní volby)

Zájemci o pěstounskou péči a o přijetí dítěte do rodiny: Tomáš a Jana Frantíkové

(Manžely jsou 41 let, rodinou jim prošlo 12 dětí, 5 vlastních a 7 přijatých, Jana pracuje jako klíčová pracovnice RC Routa z. s., je lektorkou a autorkou mnoha článků o pěstounské péči, jsou členy Křesťanského společenství Praha)

Začínající pěstouni a rodiny s malými dětmi: Jiří a Marta Kubátovi

(Manžely jsou 23 let, mají 10 dětí, 8 z nich v pěstounské péči. Jiří je lektorem připrav budoucích náhradních rodičů, Marta koordinátorkou rodinných konferencí. Jsou členy Církve bratrské v České Třebové)

Pěstouni s dětmi odrůstajícími a dospělými:

Aleš a Monika Dietrichové

(Manžely jsou 34 let, odchovali 4 vlastní děti a postupně 10 dětí přijali. Pracují v organizaci Pěstounské rodiny Kraje Vysočina, kterou v roce 2005 s dalšími pěstounskými rodinami založili, patří k charismatickému hnutí Církve víry Milost v Pelhřimově)

Pěstounství na přechodnou dobu: Tomáš a Barbora Holubcové

(Kazatelský pár Církve bratrské v Karlových Varech, manžely jsou 27 let, mají 4 syny, od roku 2014 pěstouni na přechodnou dobu, pečují o šesté dítě v přechodné pěstounské péči)

13:00 – 14:00 Oběd

14:00 – 16:00 Jak načerpat, obnovit síly a posilit víru: Jana Frantíková, Aleš Dietrich
Modlitby, chvály

Cena (výčetně občerstvení): 250 Kč dospělý / 220 Kč hlídkání dítěte od 3 let.

V případě zájmu o bližší informace a přihlášku nás kontaktujte prostřednictvím e-mailu: krestanpestouni@seznam.cz

Uzávěrka přihlášek do naplnění kapacity, nejpozději do 31. 8. 2019. Pořádá: Elim Pardubice, křesťanská společnost pro diakonii, z. s.

Sto svědectví o Kristu

V říjnu letošního roku se bude konat konference Bratrské jednoty baptistů v České republice a na Slovensku. Rádi bychom si tímto způsobem připomenuli společnou minulost a vzdali Bohu díky za ty, kteří nám byli svědectvím o své víře a předali nám ji do dnešních dnů. Nechceme oslavovat historii samotnou, ale svědčit o živém Ježíši, které je, byl a bude přítomný ve své církvi. Proto bychom chtěli tímto způsobem oslovit vás s prosbou o svědectví o setkání se s Kristem, jeho odpuštěním a povolením do života ve společenství bratří a sester. Prosíme vás, abyste nahráli svoje odpovědi na tyto **3 otázky** jakoukoliv formou (na mobilní telefon, na mikrofon do záznamu, do počítače) a poslali ho **do 31. 8. 2019** na emailovou adresu info@baptist.cz. Vyzádejte si vždy potvrzení doručení, v případě větší velikosti přílohy bude nutné zaslání jiným způsobem (uschovna.cz, na CD nebo FTP). **Na nahrávce by měli zaznít také samotné otázky položené jinou osobou (tazatelem).**

- 1) Jak jste uvěřil/a v Ježíše Krista? Jak jste ho poznal/a jako svého Pána?
- 2) Jaká byla vaše další životní cesta? Cím vás Bůh provedl ve vašem duchovním životě?
- 3) Co pro vás znamená život v baptickém sboru? Co vás Bůh skrze toto společenství naučil?

Celková délka nahrávky by neměla přesahnout 9 minut, na jednotlivé otázky doporučujeme max. 3 minuty včetně otázky samotné. V případě, že odpověď na některou otázku bude kratší, můžete prodloužit jinou odpověď při dodržení limitu 9 minut celkově.

Neumíme odhadnout počet nahrávek, které dostaneme k dispozici, proto prosím počítejte s tím, že v případě vyššího počtu budeme vybírat nahrávky podle obsahu, chtěli bychom také zohlednit různý věk a zastoupení českých a slovenských nahrávek.

Nahrávky budou k dispozici ve formě CD (formát mp3), online na webu a k poslechu během konference. Věříme tomu, že mohou být dlouholetým svědectvím o Boží moci mezi námi. Děkujeme za vaši spolupráci na tomto díle.

Kancelář Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů

Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, info@baptist.cz / tel. +420 734 680 026

ŠŤASTNÝ ČLOVEK

Ondrej Betko

Niekto si myslí, že som šťastný človek.

Že nič mi nechýba, že všetko mám.

Že život môj je samá radosť

a bolest' vôbec nepoznám.

A ja, ked' príde večer, ked' som sám,

nestačím slzy zotierat'

a tísniť bolest', ktorá hryzie,

chcela by srdce roztrhať!

Ja roním slzy, hriechmi štvaný,

ktorými denne zomieram,

ktoré mi ako ostré šípy

spôsobia denne tolko rán.

Ja roním slzy, že som slabý,

ked' príde diabol v bojoch dňa,

ked' príde satan usmievavý

a pýta srdce odo mňa.

Niekto si myslí, že som šťastný človek.

A ja som uskutku ním!

Ved' na môj pláč mi odpovedou

spasenie dáva Boží Syn!